Jpeg Takımadaları | Jpeg Archipelago

ANTONIO COSENTINO

28.02.2020 – 29.07.2020

Jpeg Takımadaları | Jpeg Archipelago

ANTONIO COSENTINO

Zilberman | Istanbul

ZİLBERMAN
ISTANBUL | BERLIN

Bu katalog 28 Şubat - 29 Temmuz, 2020 tarihleri arasında Zilberman Gallery tarafından düzenlenen, Antonio Cosentino'nun "Jpeg Takımadaları" adlı sergisi için 800 adet basılmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır. İzin almadan çoğaltılamaz, yayınlanamaz, dağıtılamaz.

This catalogue is printed 800 copies for Antonio Cosentino's exhibition titled **"Jpeg Archipelago"** organized by Zilberman Gallery February 28 - July 29, 2020.
This catalogue connot be copied, re-printed or distributed without the permission.

Jpeg Takımadaları | Jpeg Archipelago
Zilberman | **Istanbul**
28.02.2020 - 29.07.2020

Yazarlar / Writers: **Antonio Cosentino, Adriana Oprea, Emre Zeytinoğlu**
Türkçe'den İngilizce'ye ve İngilizce'den Türkçe'ye çeviri / Translation from Turkish to English and from English to Turkish: **Naz Beşcan**
Rumence'den İngilice'ye çeviri / Translation from Romanian to English: Oana Amaricai
Düzelti / Proofreading: **Naz Beşcan, Furkan İnan**
Tasarım / Design: **Bülent Bingöl**
Fotoğraflar / Photos: **Kayhan Kaygusuz**
Baskı Evi / Printing House: **A4 Ofset**
Baskı koordinasyonu / Printing Coordination: **Gözde Gezgin**
Teşekkürler / Thanks to: **Sezai Akboğa, İnci Furni, Okan Ünal**

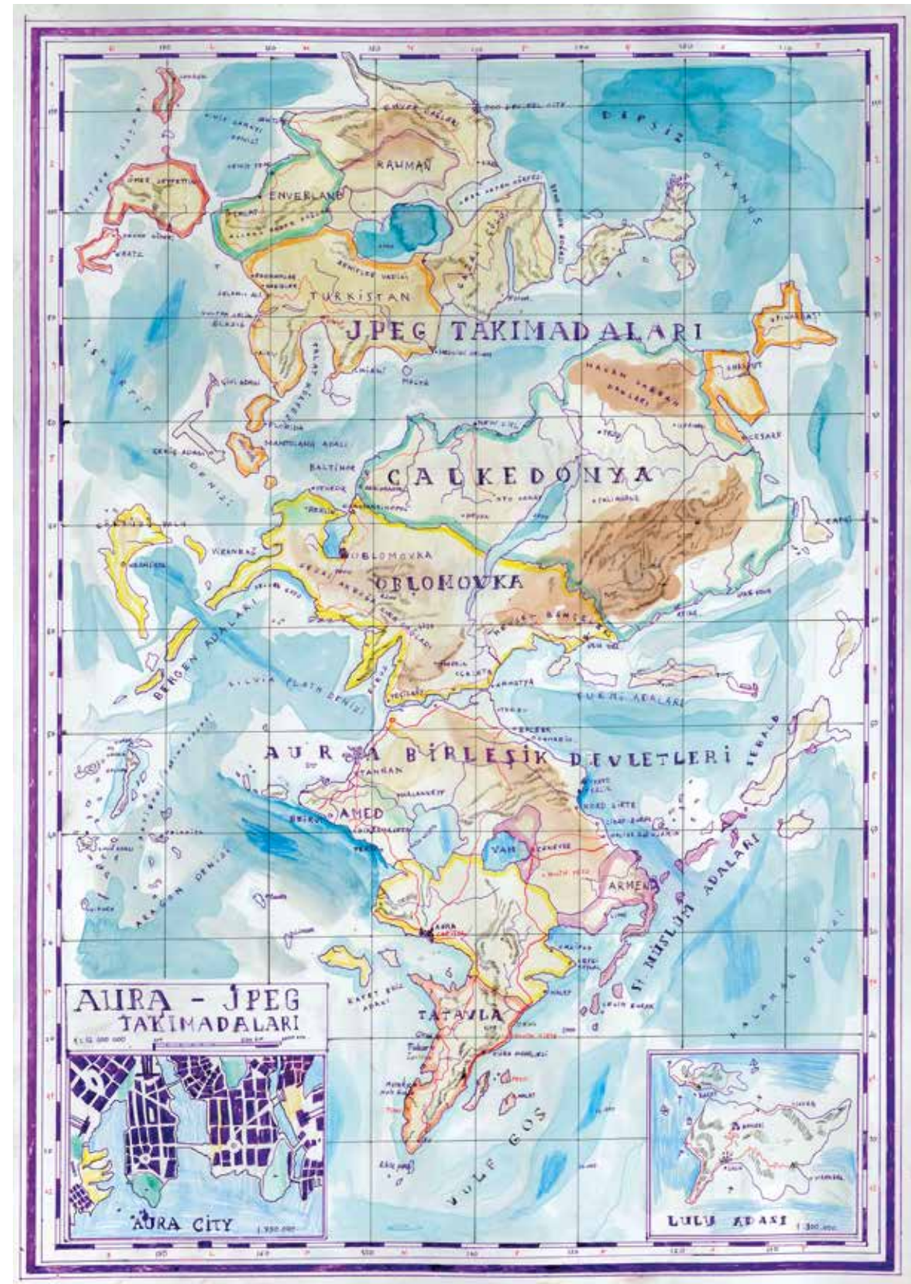

Jpeg Takımadaları / Jpeg Archipelago, 2020
Kağıt üzerine mürekkep
Ink on paper
100 x 70 cm

Jpeg Takımadaları / Jpeg Archipelago, 2020, Zilberman | Istanbul
Sergi görüntüsü / Installation view

Jpeg Takımadaları / Jpeg Archipelago, 2020, Zilberman | Istanbul
Sergi görüntüsü / Installation view

Bir Tekne Yapmak

Emre Zeytinoğlu

Bir tekne yapmak, hayal kurmak ile ilgilidir: Denize açılma hayali... Yaşamını karada geçiren, maddi ve duygusal dünyasını orada kuran birinin ansızın bir tekne yapmaya karar vermesi, yalnızca birtakım "yarar" hedeflerine bağlanamaz. Denize açılmanın o anda bir aciliyete bağlı olduğunu düşünsek bile, bu aslında hayal gücüne bağlı bir yolculuk arzusu demektir ve ansızın o arzu acil durumun önüne geçer..

Issız adadan kurtulmak için yapılmaya girişilen bir tekne, karşı kıyıya ulaşmadan önce ufka doğru uzanan bir deniz yolculuğuna başlayacaktır. Yani "kurtuluş" karşı kıyıda da olsa, bir boşlukta dalgalarla, sert rüzgârlarla ve akıntılarla boğuşmadan, o tekne hedefe varamayacaktır; bunu o tekneyi yapan göze almıştır ve yaşam ile ölümün birbirine sızmış olduğunun farkındadır. Bir kaç balık daha fazla yiyebilmek için kütükten bir kano oymaya girişen bir ilkel kabile insanı, karnını daha iyi doyurabilmeyi düşünmenin yanı sıra, ölümü de çoktan göze almış demektir. Yaşamı sürdürmek adına, ne kadar büyük bir çelişkidir bu; böyle bir çelişki bir yandan da Hemingway'in "yaşlı balıkçı"sının ya da Melville'in "Ahab"ının tutkusunu andırır. Üstelik keyifli bir deniz seyahati planlayan biri için de sonuç değişmez; denizin tehlikeleri o keyfin zorunlu bir parçası olacaktır.

Gaston Bachelard'ın, amacı ne olursa olsun, "deniz yolculuğuna başlamak" üzerine bir saptaması vardır: *"Limandaki bir vedalaşmadan daha hüzünlü bir vedalaşma yoktur"* der; çünkü limandan ayrılacak olanlar, her nereye gidiyorlarsa gitsinler, bir belirsizliğe dalmadan o yere varamayacaklardır.

O halde bir tekne yapmak, uçsuz bir boşluğa doğru yapılacak bir yolculuğun çekiciliğine kapılmaktır. Orada nelerle karşılaşılacağı belli değildir, ama çekici yan da bu belirsizliktir işte... İnsanı tekne yapmaya zorlayan hayaller, denize açıldıktan sonra daha da büyüyecektir. Aşağı doğru uzanan bir derinliğin üzerinde seyretmek ile, ufka doğru yayılan bulanık bir genişliğin içine aynı anda dalmak, insanı mekân ve nesne algısından kurtarır. Artık orada ne nesneler, ne nesneler ile olan ilişkilerden oluşan mutlak bilgiler, ne de o bilgilerin neden olduğu sınırlar ve refleksler kalmıştır.

Denizde nesnelerden ve onların ilişki biçimlerinden kurtulan zihin, herhangi bir şeyin kımıldadığını, yer değiştirdiğini ve birbirleriyle farklı somut birlikteliklere geçtiğini de tam saptayamadığı için, zaman kavramından da uzaklaşmış olacaktır. Böylece orada herhangi bir yere varmak, bir yerleri aşmak, bir yere yaklaşmak ya da uzaklaşmak söz konusu olamaz; ta ki uzun süre sonra bir kara parçası görününceye kadar...

Zaman kavramından kurtulmak, teolojik anlamda insanın kendi maddesinden de kurtulmasıdır; öyleyse elde kalan, ruhtan başka bir şey olmayacaktır. Bir denizci o uçsuz boşlukta, bedeninin maddesini taşıyarak değil, insan oluşunun tözünü hissederek ya da o tözü yeniden icat ederek yol alır. Bachelard'ın denize açılmak ile ilgili asıl çarpıcı saptaması, bir deniz yolculuğundaki yararın, insanın rasyonalitesi ile aynı şey olduğudur: Yani insanın kendi bedeninden arınma duygusu ve zihninin ürettiği ilgi odaklarının ardından özgürce sürüklenmesi... Yabancılık alanında, bilinmeyen bir sona doğru bile olsa...

Eski Yunan denizcilerinin bir sözü vardı; onlar "Malea Burnu'nu geçen, ülkesini terk etmiş sayılır" derlerdi. Oysa Peloponnes'in ucundaki bu burun, iki yer arasında net bir sınır çizgisine sahip değildi; oradan ne geride bırakılan Yunanistan, ne de uzaktaki İskit ülkesi görünebilirdi. Ülkenin ne zaman terk edildiği ya da uzaktaki ülkeye ne zaman varılacağı da kestirilemezdi. Bunları düşünen bir denizci, hislerinden, hayallerinden başka yerde bir yanıt bulamazdı.

Deniz "yer"ler arasında bir "ara yer"dir; orası yabancı limanlar arasında bir alan halinde uzanır ve bir deniz yolculuğuna çıkanlar, o Yunan denizcilerin söylediği gibi kendi yerlerini terk ederler. Malea burnu aşılacaktır ya da çoktan aşılmıştır; sonuçta kişi, kendi yerinden uzaklaşmakta ve "ara yer"de ilerlemektedir.

To Build a Boat

Emre Zeytinoğlu

To build a boat is about having a dream: A dream of sailing into the sea... The imminent decision of building a boat, for someone who is spending his life on land, creating his physical and emotional world thereupon, cannot be just linked to aims of "utility". Even if at that moment, we think of the act of sailing the sea as an emergency, it points at a wanderlust connected to our imagination and all of a sudden this lust overrides the emergency...

A boat built to get off a deserted island will travel towards the horizon before making it to the shore across. Although the actual "escape" lies across the water, the boat will not make it to its destination without fighting against the waves, the rough winds, and currents in the oblivion; the man who builds the boat knows this risk and that life and death are now intertwined. In addition to thinking of their next meal, the tribal people who carve a canoe out of a log to eat few more fish have already considered their death. What a contradiction this is, as they fish for the continuation of life; this contradiction also reminds us of the desires of Hemingway's "old man" or Melville's "Ahab". Even for those who are planning a sailing trip for a vacation, this end never changes; the dangers of the sea are imperative parts of this journey. Gaston Bachelard identifies "starting a sea voyage", whatever the objective is as: "There is no farewell sadder than the one at the port"; because whoever is leaving that port, wherever they are heading to, will not make it there without plunging into a sea of uncertainties.

So, to build a boat means to be taken away with the idea of a journey to an endless void. What will happen there is unknown but this uncertainty is what makes it all so alluring... The dreams that force a person to build a boat, will get bigger and bigger in the sea. One is freed of any sense of space and the objects within it when floating above a downward depth and simultaneously plunging in a blurry wideness that is spreading across the horizon. No longer there are objects, the absolute knowledge that is made out of our relationships with those objects or the limitations and reflexes resultant of this particular knowledge.

The mind that is liberated from the objects and the ways of relating to them when on the sea, also gets away from the concept of time as it fails to grasp whether something moves, is displaced and whether things form concrete unions with each other. Thus, there is no destination point, no point to go over, to get closer to or get away from until, after a long time, a piece of land is seen...

To get rid of the concept of time theologically means that a person gets rid of their substance. Hence, what remains is nothing but the soul itself. In that infinite void, the sailor travels not by carrying the materiality of his body but by feeling the essence of being a human or by reinventing that essence. The actual striking statement of Bachelard on sailing is that the utility of a voyage is the same as a person's rationality: Freely floating towards the detachment from one's own body and the points of focus are created by one's mind.... Even when it is out of one's comfort zone, to an unknown end...

The sailors from Ancient Greece had this proverb: "When you pass Malea, forget your home". Yet, at the very tip of the Peloponnesians, Cape Maleas did not stand as a strict border between two places. From there you could neither see Greece left behind, nor the Scythia that is far ahead. It was not clear how many days have passed since the country was left or when the destination would be reached. The sailor who was thinking these thoughts could not find the answers somewhere other than his feelings, his dreams.

The sea is "oblivion" among "land"s; it lies as an in-between around foreign ports and those who sail out leave their hometowns, as the Greek seaman said. Cape Maleas will be passed or may have already been passed, but in the end, the person is moving afar from his homeland into "oblivion". Darkness and uncertainty will be his home for a long time

Karaltılar ve bulanıklıklar uzun süre onun yeri olacaktır; orada bulunduğu sırada ne kendi ülkesinde, ne de başka bir ülkededir. O “ara yer”in duygusu, her yere bir yabancılık duygusu aşılar.

Denizde yol alma sürecinin başka bir yönü daha vardır: Zihnin daha önce topladığı tüm bilgilerin kristalleşmesi ve yeniden başka bir biçimlerde bir araya gelmesi... Bu, yaratıcılığa bağlı bir kurmaca süreci değildir. Eski bilgilerin denizde yeni ilişkilerle belirmesi, kara reflekslerinden tümüyle farklı bir işleyiştir. Değil mi ki artık orada nesnelerden, onların bilgilerinden ve bir “kara mantığı”ndan arınma ortaya çıkmıştır, hatta zaman kavramı bile yok olmuştur, öyleyse bellekteki “her şey”in yeniden düzenlenmesi, zihnin özgür bir oyununa dönüşür. Bir “kendiliğindenlik” durumudur ve yerleşik bir mantık, bu oyuna hâkim olamaz, zihinde olup bitene müdahale edemez.

Sanılmasın ki mantığın nesneler ve olgular hakkında kurduğu anlam ilişkileri, bunlar arasındaki yakınlıklar, ayrışıklıklar, belirli ya da belirsiz sınırlar dağıldığından itibaren, zihindeki bilgiler de yok olup gideceklerdir. Hayır; bu bilgiler yok olmaz, ama o zihnin oyunu ile yeniden bir araya gelip yeniden ayrışırlar, yeni deneyimlere yol açarlar. Ayrışma ve rastlantısal bir araya gelme süreçleri uzun süre devam eder. Bazı adacıklar halinde bekleyen ve kendi içlerinde bir mantık birliğine ulaşmış bilgi kümeleri, kendi başlarına buyruk değişimlerle, kaymalarla yeni anlamlar ve duygular üretmeye başladığında ise, o adacıklar arasında bir sıkışma, bir bütünleşme doğar. Ayrı ayrı adalar, bir “takımada” haline gelir: Karakterlerini bir arada bulunuşlarından kotaran pek çok farklı ada...

Pekâlâ bir “jpeg” görüntüsünü andırır bu: Bir fotoğrafın, onu oluşturan sayısal faktörlerinin sıkıştırılarak küçültülmesi... Piksellerin önce ayrıştırılması ve bellek kartına sığdırılması... Sıkıştırılmış yeni görüntüde bazen kaybolan ya da zayıflayan alanlar ve bazen de daha net olarak beliren diğer alanlar... Kendisini zihnin bu hareketlerine bırakmış insan, belleğinde canlanan yeni ve şaşırtıcı görüntülerin dümen suyuna girmiştir artık. “Şimdi”ye kadar edinilmiş somut bilgilerin ve sıradan duyguların yanı sıra, nesnelerin seyredilmesinden ya da seslerin dinlenmesinden, okunulan şiirlerden ya da romanlardan, tadılmış yemeklerden ya da içeceklerden ve güzel kokulu her şeyden alınmış hazlar da bir jpeg görüntüsü halinde yoğunlaşır ve büyük bir kütle halinde, bir “kıta-ada”ya dönüşür. Bir “jpeg adası”... Bilinen ve bilinmeyen bölümleriyle koskoca bir aura alanı...

İnsan denize açılma arzusuna kapılmışsa, daha önce karada zihnine yerleştirdiği görüntüleri terk etme ve onların olası yeni kompozisyonlarına izin verme niyetine de kapılmış demektir. Ya da bu yeni kompozisyonlar, niyetin dışında ister istemez denizde mutlaka gerçekleşecektir. Bunlardan hangisi olursa olsun, uzun bir deniz yolculuğundan dönüp teknesini limana sokan bir denizci, karaya ayak bastığında artık aynı insan olmayacaktır. Daha açık bir söyleyişle, denizin zihninde oluşturduğu her kompozisyon, onun kara yaşamına da taşınacak, o yaşamı da etkileyecektir. Konstantinos Kavafis, Troia savaşından çıkıp bir deniz yolculuğu ile İthaka’ya ulaşmaya çalışan Odysseus’a, önce şöyle seslenir: *“İthaka’ya doğru yola çıktığın zaman, / dile ki uzun sürsün yolculuğun, sevgi dolu, bilgi dolu olsun.”*

Kavafis, Odysseus’un denizlerdeki bu yolculuğunun uzamasını diler. Onun demek istediği, yolculuk sırasındaki zihnin özgür hareketlerine dairdir ve Odysseus’un bu süre içinde edineceği tüm deneyimlerin İthaka’ya taşınacağıdır. Öyle ya; insan bir kara yaratığıdır, yaşamını geçireceği yer orasıdır, bedeni onu karada tutmaya kurgulamıştır ve onun karada barınacağı bir yer vardır; bir evi vardır. Fakat zihin öyle değildir, onun barınacağı bir ev yoktur; insanı olmadık yerlere sürükleyebilir ve bedenin öne sürdüğü zorunlulukları pek de takmaz. Zihnin kendisini denizde daha özgür hissetmesi, türlü hayaller yaratabilmesi, bedenin zorunluluğundan kaçıp kurtulabildiği içindir belki... Bu yüzden, bir deniz yolculuğu düşünmek, zihnin özgürleşmeye olan gereksinimidir. Şiir şu tümceler ile sona erer: *“Geçtiğin bunca deneyden sonra öyle bilgeleştin ki / Artık elbet biliyorsundur ne anlama geldiğini İthaka’nın.”*

Her varılacak yere, o deniz yolculuğunun şaşırtıcı ve hâkim olunamayan zihinsel hareketleri sızıyorsa eğer, o halde bir tekne yapmak, bir “ara yer”e,

now; while he is in there he will neither be at this homeland or on another land. This feeling of “oblivion” infuses a feeling of unfamiliarity to everywhere.

There also is another aspect of being out in the sea: The crystallization of all prior knowledge in mind and the reconstruction of them... This is not a fictionalization process that comes through the imagination. The way that old knowledge appears with new kinds of relations when on the sea is a completely different process than the reflexes on land. There takes place a purge of objects; the knowledge attached to them and the “logic of land”; even the concept of time disappears, thus the rearrangement of “everything” in the memory turns into a game that the mind freely plays. This is a matter of “spontaneity” and a fixed logic cannot comprehend this game, it cannot interfere with what is going on in the mind.

This does not mean that the information stored in mind will disappear as the semantic links between objects and phenomena formed by logic, the proximity, the diversions, and the known or unknown boundaries between them are dispersed. No, the knowledge does not go away, but with the aforementioned mind game, it gets reconstructed and decomposed, resulting in new experiences. These processes of decomposition and accidental clustering take a long time. When the clouds of knowledge, which have found a logical union amongst each other and have waited in the form of some islands, start to randomly change, to slide into a new meaning, and to create new emotions; a collision, an integration of these islands occur. The individual islands form an “archipelago”: Many different islands owing their character to being clustered together.

This indeed is reminiscent of a “jpeg” image: the compression and thus, a reduction of a photograph and the digital factors that construct it... First, the decomposition of the pixels and then squeezing them into a memory card.... The lost or weakened areas or sometimes the clarified areas on this compressed new image... A man, who left himself to these fluctuations of the mind, is now in the realm of the new and surprising images formed in his memory. In addition to the concrete information and the mediocre

oradaki yabancılık duygusuna, o duygudan doğan bambaşka bir bilince de talip olmak ve bunu da kara yaşamındaki sınırlı bir "yarar" düşüncesine monte etmek demektir. Böyle düşünüldüğünde, kıyıda bekleyen ev de değişir; orası da deniz hayalleri sırasında kendi duvarlarının ötesinde bir hal alır ve denizdeki insanı kendisine daha fazla çeker. Çünkü orası bir hayal evdir bundan böyle... Charles Baurelaire şöyle diyor: *"Kış mevsiminin anımsanması, oturma mutluluğuna güç katar. Anımsanan kış mevsimi, yalnızca düş evreninde, evde oturma ediminin değerini arttırır."* Kış mevsimini anımsamak ya da başka bir şey... Burada önemli olan, herhangi bir hayal ortamının içine evi de dâhil etmektir. Ev, kıyıda beklediği sürece, eğer yalnızca deniz hayallerine ait kalıyorsa, orası da denizcinin zihninde basite indirgenmiş bir kozmostur ve onu karaya doğru çeker: Calypso'nun Odysseus'u karaya tutsak ettiği gibi...

Ve sonuçta bir tekne yapmak, düpedüz hayal kurmak ile ilgilidir; deniz ile karayı iç içe geçiren bir kozmos yolculuğuna talip olmak...

emotions that have accumulated until "now", the pleasures of contemplating objects or listening to sounds; of the poems or novels read; the food or drinks tasted; and of everything that smells concentrate as a jpeg image and turn into the big mass, a "continent-island". A "jpeg" island... An immense area of aura with all its known and undiscovered parts...

If someone has a burning desire to sail, this means that he intends to leave the images that were previously shaped on land and to let their new probable compositions to occur. Or new compositions will form when out in the sea despite the intentions. No matter which one of these takes place, a seaman who returns ashore after a long voyage will never be the same person again. To put it in another way, each composition that the sea formed in this mind will be carried to his life on land will affect that life as well. Konstantinos Kavafis calls out to Odysseus who, after the Trojan war, embarks for a journey to Ithaca: *"When you set out on your journey to Ithaca/ pray that the road is long, full of adventure, full of knowledge."*

Kavafis hopes Odysseus's journey to last long. What he means is that the mind will freely move and these experiences of Odysseus will be carried to Ithaca. Man is a creature of land, that is the place where he is meant to live, his body is designed to keep him on land and he has a place to dwell in, a home. But the mind is different, it does not belong to a house; it can drift a person to unexpected lands and does not care about the physical obligations set out by the body. Maybe, because it can move away from the bodily obligations, the mind feels freer in the sea, dreams many dreams. This is why dreaming of a sea-voyage is the mind's need for freedom. The poem ends with the following lines: *"Wise as you have become, with so much experience, you must already have understood what Ithaca means."*

If the surprising and uncountable mental movements of that sea-voyage leak into every destination, building a boat means seeking an "oblivion", a feeling of unfamiliarity there, a new awareness that rises from that feeling and mounting it to an idea of "utility" that is bounded by the life on land. Thinking in this way, the home that waits ashore changes as well; that place moves beyond its walls during the reveries of the sea and becomes more alluring to the seaman. This is because it is a dream home from now on... Charles Baudelaire says: *"A reminder of winter strengthens the happiness of inhabiting. In the reign of the imagination alone, a reminder of winter increases the house's value as a place to live in"*. Reminiscing the winter or anything else... What matters here is to include the idea of home into any kind of dreamscape. Home, waiting ashore, if in the dreams of the sea only is the simplified cosmos in the seaman's mind and calls out his name: Like Calypso detaining Odysseus on land...

In conclusion, to build a boat is completely about having a dream; to aspire a cosmic journey that merges the land and the sea...

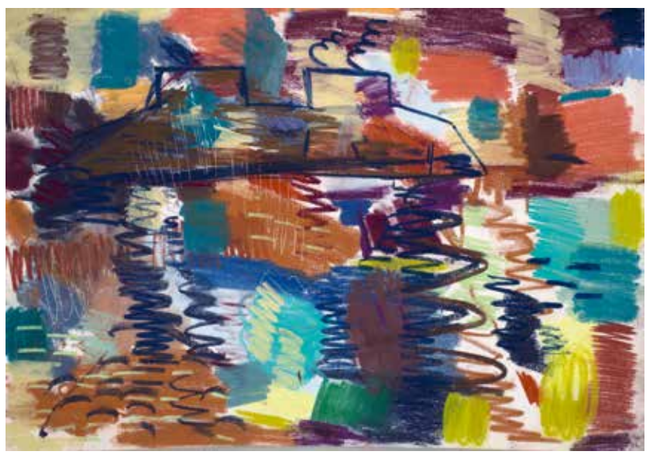

İsimsiz / Untitled, 2019
Kağıt üzerine pastel
Oil pastel on paper
50 x 70 cm (her biri/each)

Neon Melankoli

Adriana Oprea

Her şey bir harita ile başlamaktadır. Antonio Cosentino'nun sergisine girerken bakabileceğiniz, kurgusal ülkeler ve bölgeler barındıran bu harita, uçsuz bucaksız bir psikolojik arazinin temsili. Bir bedeni anımsatmakta harita; arazi, toprak, mekan, Dünya'nın "geleneksel" görsel temsil yöntemleriyle kurnazca şekillendirilmiş. Mekan dişil. Statik ve mekânsal gerçekliklerin fiziksel uzantılarını bariz bir şekilde göstermelerine rağmen haritalar, bir hareket önermesinde bulunur ve izleyeni seyahat ettirerek mekanı "hissetmeye" davet eder. Bir diğer anlamda haritalar, içlerinde bir tutam zaman bulundurur. Onlar sayesinde, çünkü her şey değişmekte ve evrilmektedir, mekan zamansallık kazanır ve fiziksel katılık akışkan olur. İmgenin harita ve kartografiye mekanın yatay ekseninde "geri dönüşü", zamanın dikey ekseninde eski anlara ve varoluşa doğru bir "geri gitme" olarak da görülebilir. Belki biraz da bu yüzden, serginin mekanına giriş, izleyici çevreleyen yumuşak bir deneyim hissi yaratır.

Haritanın yarattığı beden sayesinde, harita hayali bir regresyonun aracı olarak görülebileceği için, zaman ileriye ve geriye gidebilir. Cosentino'nun haritasındaki edebi referans Oblomovska'ya şaşmamak lazım. Adını ve ruhunu aldığı Rus edebiyatına ait bu karakterin (Goncharov'un Oblomov'u) metaforik ülkesi sakinliğin, yumuşak bir dirençsizliğin, uysal ve "ılık" bir inzivanın, tembelliğin ve kaygısızlığın toprağıdır. *Jpeg Takımadaları*'nın hissiyatı da tam olarak bu gibi gözüküyor: Renkli neon ışıklar, münferit resimler ve cesur heykelsi yerleştirmelerle, sessiz, statik, sakin bir mekansal düzenleme. *Jpeg Takımadaları*'nda sürat teknesinin üzerindeki dev palmiye yapraklarını hareket ettiren vantilatörünki dışında başka hiçbir ses yok: Zaman bir esinti gibi kesik kesik ve hafif olabilir.

Harita aynı anda kurgusal ve gerçek, hayali ve somuttur. Her iki boyutu da kendi içinde barındıran, onları birbirine karan hassas bir hibrit: "Sert" olan, yani fiziksel gerçekliğin apaçık kanıtı ve ruhsal yansımalarının akışkan üstü kapalılığı. Yazılım olan zihin ve donanım olan arazi birbirine bağlanır ve kıtaların okyanusların içine, okyanusların kıtaların içine girdiği gibi birbirlerinin içine girer. Şeyler birbirlerinin yerine geçebilir: Arazi, karşıolgusal olarak durmadan değişen ve kalıcı olmayan fiziksel dünyanın zerrecikleri ve dalgaları arasında yumuşak, kaygan ve gelip geçici olabilir. Bildiğimiz o eski hikaye: "sert" olan zihin "yumuşak" dünyayı, imgeler, temsiller, biçimler, nokta nokta çizgiler, sınırlar, renkler ve güvenli hacimlerde sabitlemeye çalışır. Sudaki ile karadaki arasında oluşan sembolik iç içe geçiş, bütün ezoterik göndermeleriyle bizi Antonio Cosentino'nun yerleştirme sergini keşfetmeye davet eden ruhsal iklimi yaratır. Serginin geri dönmemizi ima ettiği dünyaya işaret eder. Jpeg Takımadaları, Aura'yı (ya da özü) jpeg'de (bir temsiliyet, bir simulakrumda) hapsetmeye çalışan bir zihinden bahsediyor gibidir, fakat bir yandan da bütün bu süreci sorgular: Sadece güzel bir sergi değildir karşımızdaki, eleştirel bir eğilimi de gizler. Hafıza, edebiyat, insanlar, yazılar, imgeler ve duygular, bir araya getirilmiş fragmanların oluşturduğu psişik kaleydoskoptan gördüğümüz duygusal Aura/jpeg dramının başrolünü paylaşırlar.

Aslında her kartografik temsilde olduğu gibi, Cosentino'nun yerleşmelerinin yarattığı imgesel "arazi" aynı anda hem dışarıda hem de içeride olma durumunu bulundurur: Bir şeye zaten onun parçasıyken bakmaktayızdır, haritanın bize olduğumuzu ya da olabileceğimizi söylediği nokta (bu gerçek de olabilir, hayali de) hakkında düşünürüz. Gördüğümüz bizi çevreleyen şey olabilir. Ve Cosentino'nun objelerine bakmanın deneyiminin verdiği, objeler arasında bir yolculuk planı sunan haritanın kılavuzluğundaki bu sakin özdüşünemsellik (*self-reflexivity*), izleyiciyi yerinden edilmiş hissettirmez, kederlendirmez ya da korkutmaz. Tam tersine, zaten tanıdık olana, farkında olmadan bildiğimize, bilmeden zaten deneyimlediğimize doğru dingin bir atılımın özelliklerine sahiptir: Bunu çoktandır bildiğimizi bilmeyiz. Mihenk taşları ile iyice işaretlenmiş bir araziye adım atmak gibidir, ancak bu mihenk taşları, yabancı ve aynı anda tanıdık

Neon Melancholy

Adriana Oprea

It all starts with a map. The one that can be checked when entering Antonio Cosentino's exhibition is a representation of a vast psychological territory, within which there are fictitious countries and provinces. The map looks like a body, cunningly depicted in the "traditionally" accustomed way of visually representing territory, land, space, Earth. Space is feminine. But maps - although they apparently depict static, spatial realities with physical extensions, contain though the suggestion of movement and invite one to "feel" the space by travelling. In other words, maps contain a hint of time, through them space becomes temporal and physical solidity becomes fluid, as everything changes and evolves. Indeed, the "return" of the images to maps and cartography, on the horizontal axis of space, may well be seen, on the vertical axis of time, as a "regression" to earlier moments and stages of the being. Maybe that is partly why entering the space of this exhibition is a soft immersive experience.

Through the depicted body of the map, time can go back and forth, as the map seems to be the vehicle of an imaginary regression. No wonder Cosentino's map includes a symbolic literary reference: Oblomovska. The metaphoric country of the Russian literary character born in a land whose name and spirit he bears (Oblomov by Goncharov) is a land of tranquillity, of soft passivity, of gentle, "lukewarm" seclusion, lazy and carefree. Precisely this seems to be the feeling of *Jpeg Archipelago*: a quiet, static, tranquil spatial arrangement with coloured neon light, beautiful, discrete paintings and bold sculptural installations. There's no sound in *Jpeg Archipelago* except for the one coming from the fan that moves a huge palm tree leave above a speedboat: time can be discrete and gentle like a breeze.

The map is simultaneously fictitious and real, imaginary and concrete; it is a delicate hybrid that accommodates both dimensions, integrating them: the "hard" one, the raw evidence of physical reality, and the fluid subtleness of mental projections. The software that is the mind and the hardware that is the territory are joined together and bite into one another like the continents bite into the oceans and vice versa. Things are interchangeable: the territory can be soft, slippery and evanescent between the corpuscles and the waves of a physical world which can be, counter-factually, ever-changing and impermanent. The same old story: the "hard" mind tries to fix the "soft" world into images, representations, structures, dotted lines, borders, solid colours and safe volumes. The symbolic intertwining between the aquatic and the terrestrial, with all of its esoteric connotations, creates the mental climate that Antonio Cosentino's installation exhibition invites us to explore. It hints to the world to which it suggests we should return. *Jpeg Archipelago* seems to talk about the mind trying to arrest the Aura (or the essence) in a jpeg (a representation, a simulacrum), while at the same time questioning the entire process: not just a simply beautiful exhibition, but one with a subtle critical undertone. Memory, literature, people, texts, images and emotions are the protagonists with equal rights of this Aura/jpeg emotional drama, which come together in a psychic kaleidoscope of fragments put together.

In fact, like any cartographic representation, the imaginary "territory" created by Cosentino's installations induces both detachment and immersion, simultaneously: you are looking at something while already being partly there, you are contemplating the exact spot where the map tells you that you are or might be (whether really or imaginarily). What you're seeing might actually be encompassing you. And this calm self-reflexivity induced by the experience of gazing upon Cosentino's objects, guided by a map that opens up an itinerary amongst them, does not make one feel dislocated, anguished or frightened; on the contrary, it has all the virtues of a serene incursion into something that is already familiar, something that you know without being aware of it, something that you have already experienced without having any knowledge of it: you don't know that you already know it. It is like going into a territory that is well marked

bir dünyayı oluşturan asemblajlar, objeler, desenler ve resimlerdir. İstanbul'daki Zilberman'ın galeri mekanında itina ile hazırlanmış sahnelendirmesinden belli belirsiz ve semavi bir tekinsizlik taşar.

Haritanın dışında, melankoliyi ve tekinsizliği mükemmel derecede ileten neon da bu sahne tasarımının (*scenography*) önemli bir aracıdır. Aynı tarz bir belirsizliği taşımak için birebirdir: hem kompakt hem yaygın olan neon özünde sert olan bir ışıktır ancak denize yavaşça ve derinlemesine inen uzun bir plaj gibi renk derecelendirmesinin uçlarına doğru gittikçe yumuşar. Güncel sanat ve filmdeki yoğun ve kesintisiz varlığıyla "neon şeytan"ın tasdiklediği gibi, neon ışıklar bizi çevreleyen bir ortamın yaratılmasında tam da gerekli olanı meydana getirir: Ruhsal bir değişim için en uygun iklim. Atmosferi değiştirir ve bir flaş, fasikül, nokta, harf ya da birkaç santimlik bir ışık kaynağından fazlasına ihtiyacı yoktu. Etkisi güçlüdür. İma edilen geceye ait hava, bize modern kent deneyimini, şehrin ışıklarını, günümüz metropollerinin etrafta dolaşan sakinlerinin beden ve zihinlerinden geçen bir dünya duyumu düşündürtür. Doğal olan ve suni olan, estetik deneyimin boyutlarını birbirine katar: Cosentino'nun gece peyzajlarında ayın varlığının romantik ve sembolik bir yanı vardır, ancak resimlerinden gelen ay melankolisinin ve yerleştirmelerinden ürkek neon ışıkların bir arada olmasında da pop ve post-modern bir yan.

Resim ve yerleştirmenin sanatsal olarak ne kadar farklı ve hatta zıt işledikleri düşünülünce bu ikiliyi bir araya getiren sergiler yapmak hiç de kolay değil: ilki basitçe duvara asılı, önden görülebilen, anda, ayrık ve sınırları belli bir iki boyutlu iken; diğeri her yerde, o kadar ki, gerçekte nerede (ve ne ve ne kadar) olduğunu söylemek zor olan. İyi bir yerleştirme, izleyicinin tam olarak ne olduğunu söyleyemediği, daha doğrusu, nerede olduğunu söyleyemediği ve etrafa yayılan bir yerleştirmedir: her şeyden çok bedensel, fenomenolojik bir varlıktır. Bu ortam sayesinde Aura/Jpeg'in sembolik ikililikleri daha da ileriye gider: Haritanın işaret ettiği mitolojik, Levanten, suya ait, "Oryantal" dünya ile kentin neon ışıklarının açık sözlü çağdaşlığı arasında. Haritada gördüğümüz üzere Cosentino'nun dünyası, zaman zaman uyumlu ve nostaljik, zaman zaman tasalı ve hazmı güç bir ikilik içinde, bir dereceye kadar eril

İsimsiz / Untitled, 2019
Kağıt üzerine füzen / Charcoal on paper
50 x 70 cm

ve "eski" kalmaya devam eder, ama aynı zamanda günümüz dinamiklerinin kısa devreleriyle ürkekçe kesintiye uğrar. Serginin güzel ve anlamlı başlığı *Jpeg Takımadaları*'nın da ifade ettiği üzere, gerçekliğin katmanları üst üste geçmektedir: Arazi, harita, imge, ekran. Toprak ve foton parçacıkları: bir yanda kum ve su, diğer yanda elektrik darbeleri, iletimleri ve bağlantıları. "Eski" ve "yeni dünya", çağdaş ruhsal düzeneğin nöral organizmasının parçalarıdır. Ay ışığında manzara / neon ışık.

Cosentino'nun sergisinin mikro-evreninde, dünyamızın renkli birleşimini anlatan betonun, plastiğin, çimentonun ve diğer yeni malzemelerin bileşiminin kenstelliği, özellikle gerçek ya da olası binaların "modelleri" ve hafıza fragmanları, imgeler, toplumsal ve kişisel duygulara göre kurgusal olarak mekana yansıtılmış yapıların harabeleri tarafından anımsatılır. Model ve harabe (başlangıç ve son), geri dönüştürülmüş çok renkli teneke ve inatçı ve kurak beton – bunlar, güncel psişenin içlerinden geçtiği, çok daha geniş bir malzemeler, dokular, kokular, yüzeyler ve hacimler krallığının iki farklı yüzüdür: Zeminler, beton yapılar, cephe giydirmeleri, kentsel planlama, yol bağlantıları, duvarlar, kemerler, basamaklar, yükseklikler ve girişler, pasajlar ve platformlar,

by milestones, the milestones being the assemblages, objects, drawings and paintings which seem to compose a world that is both foreign and familiar. A vague and ethereal feeling of uncanny-ness emanates from all this careful staging in the space of the Zilberman in Istanbul.

An excellent conductor of melancholy and of the uncanny, neon is, beside the map, the other important vehicle of this scenography. The perfect one to convey the same ambiguity: compact and diffuse at the same time, it is a light that is hard at its core and then gets softer and softer on long stretches of chromatic graduation, like a long beach that sinks slowly and deeply into the sea. As attested by the rich and uninterrupted career of the "neon demon" in contemporary art and film, neon lights generate exactly what was needed in this discretely immersive environment: the proper climate for a mental shift. It alters the atmosphere and it needs no more than a flash, a fascicule, a point, a letter, a few centimetres of an effective light source... the effect is powerful. The nocturnal air thus suggested has one thinking of the modern urban experience, of city lights, of the entire world of sensations that cross the body and the mind of the wandering resident of contemporary metropolises. Once again, the natural and the artificial blur up the dimensions of the aesthetic experience: there is something romantic and symbolist to the presence of the moon in Cosentino's nocturnal landscapes, but there is also something pop and postmodern to mixing the lunar melancholy from the paintings with the nervousness of the neon lights in the installations.

It is not easy to stage exhibitions that bring paintings and installations together, given how differently and oppositely the two can function in artistic displays: the former is basically 2D hanging seen from the front, present, detached and clearly defined, while the latter is all around, so much so that one has a hard time telling where – and what and how much – it really is. A good installation is that about which one can't really say what and, more precisely, where it is, something spreading around: a presence that is corporeal, phenomenological more than anything else. Through this setting, the symbolic dualities of Aura/jpeg go further: between the mythological, Levantine, aquatic, "Oriental" world that the map refers to, and the frank contemporaneity of city-borough neon lights. As shown by the map, Cosentino's world remains somewhat patriarchal, "old", but it is at the same time nervously crossed by the short-circuits of contemporary dynamics, in a duality that is at times harmonious and nostalgic, and at times troubled and indigestible. As expressed by the beautifully eloquent title of the exhibition, *Jpeg Archipelago*, there is an overlapping in the layers of reality: territory, map, image, screen. Land and photon particles: sand and water on one hand – electric impulses, transmissions and connections on the other hand. The "old" and the "new world" are both part of the neural organism of the contemporary mental apparatus. Moonlit landscape/neon light.

In the micro-universe of Cosentino's exhibition, the urban-ness of concrete, plastic, cement and all the new material alloys that describe the chromatic makeup of our world is evoked especially through "models" of real or possible buildings and through the ruins of constructions fictitiously projected into space based on memory fragments, images, collective and personal emotions. The model and the ruin (the beginning and the end), the recycled multi-coloured tin foil and stern and barren concrete - these are the two facets of a much vaster kingdom of materials and textures, odours and surfaces, colours and volumes, among which the contemporary psyche moves: floors, concrete structures, cladding, urban planning, traffic networks, walls, arches, steps, heights and entrances, passageways and platforms, the dull greys of the modern city and the wild reds and purples of the consumerist material culture that we live in.

The multi-coloured artefacts in the space cohabitate with the monochrome drawings on the walls in Zilberman. The crafting of the objects is equally artisanal and industrial: the objects bear and show the traces of the hand as much as those of the serial mechanism that created them – they have something that is clean, careful, meticulous and orderly in the details, but also something that is imperfect, though less easily perceived. Cosentino's objects and assemblages are not "easy perfections" like the technological screens with which we live every day; instead, they evolve on a moderate scale, they

modern şehrin soluk grileri ve vahşi kırmızıları ve içinde yaşadığımız tüketim kültürünün morları.

Mekana dağılmış çok renkli el yapımı objeler, Zilberman'ın duvarlarındaki monokrom desenlerle bir arada yaşar. Bu el yapımı objeler zanaata ve sanayiye eşit derecede yakındır: Objeler, bir ele ait izler kadar, onları oluşturmuş seri mekanik izleri de taşır ve gösterir. Ayrıntılarında temiz, itinalı, özenli ve düzenli bir hal vardır ama aynı zamanda, daha zor anlaşılsa da, mükemmel olmayan bir tarafları da. Cosentino'nun objeleri ve asemblajları, her gün beraber yaşadığımız teknolojik ekranlar gibi "kolay mükemmeliyetler" sunmaz; bunun yerine makul bir boyutta gelişir, ölçülü, düzgün bir hava barındırır; kasıntı değildir ya da ilgi çekmeye çalışmaz; zafer ile alakalı olmayan anıtların modelleridir, daha ılıman bir zihinsel medeniyetin işaretçileri. Şablonla hazırlanmış harflerin ve metal perçinlerin pop renkleri, dürüstçe "ucuz" ve kolaydır, dolambaç ve incelikten uzakta. Geri dönüştürülmüş ambalajlar, bir nakşın birbirine işlenmiş boncukları gibi, inşa edilmiş bu beşeri ortamın modellerini oluşturan teneke plakaları birbirine bağlar. Böylece yukarılarında olanla, duvarlardaki yüksek kaliteli resimler ve desenler, monokrom olsun olmasın, bir diyaloga girer. Bu kombinasyonun sinematik bir tarafı vardır: hafıza sinemaya çok yakışır, biri diğerini çok iyi bir şekilde taşıyabilir. Hafıza ve sinema, neon ve ay.

Doğal olarak bütün bunların ortasında bir kadın vardır. Her şey bir harita ile başlar ve bir kadın ile biter. Döngü tamamlanır. Sergi mekanının zeminine neredeyse tamamen batmış bir kadın: bir su kütlesi içinde yüzmektedir ve göz alıcı bir biçimde kolunu kaldırmıştır, sanki bir tatil fotoğrafı için poz veriyormuşçasına. Cosentino'nun resimleri ve desenlerinde tekrar eden (belki de grotesk, ironik bir alt benliktir bu), bir elinde valizini tutan, beyaz takım elbiseli, koca kulaklı komik, güncel havalı minyatür erkek karakterin önünde çıplaktır bu kadın. Biz ise alaylı ve köksüz İsa'lar gibi, iki dünya arasında, geçmiş ve gelecek, yukarısı ve aşağısı, Calpyso ve Ulysses, bilinen ve bilinmeyen, gerçek ve imgesel, yeni ve eski, erkek ve kadın, yeryüzü ve su altı arasında kayıp bir şekilde yürürüz.

preserve a modest, decent air; they are not uptight or attention-seeking: they are models of non-triumphal monuments, the markers of a more temperate mental civilisation. The pop colours of the stencil letters and the metal rivets are honestly "cheap", easy and without detours and niceties. Their recycled packaging are stringed together neatly like beads in a embroidery in order to fasten the tin plates that make up these scale models of the built human environment. As such, they engage in a dialogue with what goes on above them, in the good-quality paintings and drawings, monochrome or not, on the wall. The whole combination has something cinematic to it: memory goes well with cinema, one is a very good conductor for the other. Memory and cinema, neon and the moon.

In the centre of all this there is a woman, naturally. It all starts with a map and it all ends with a woman, full circle. She has almost entirely sunk into the floor of the exhibition hall: she is swimming in a body of water and she radiantly lifts a hand, like she's striking a pose for a holiday picture. She is naked in front of a ridiculous male character in a white summer suit, with huge detached ears and carrying a suitcase, a homunculus with a very contemporary air, a recurrent motif in Cosentino's paintings and drawings (a grotesque, self-ironical alter ego?). As for us, we stride on the water like some lay, rootless Jesus-es, lost between the two worlds, the past and the future, the above and the beneath, Calypso and Ulysses, the known and the unknown, the real and the imaginary, new and old media, the male and the female, the above-ground and the underwater.

Jpeg Takımadaları / Jpeg Archipelago, 2020, Zilberman | Istanbul
Sergi görüntüsü / Installation view

Jpeg Takımadaları / Jpeg Archipelago, 2020, Zilberman | Istanbul
Sergi görüntüsü / Installation view

Jpeg Takımadaları / Jpeg Archipelago, 2020, Zilberman | Istanbul
Sergi görüntüsü / Installation view

Jpeg Takımadaları | Jpeg Archipelago

ANTONIO COSENTINO

Mekanın içindeyim, etrafımı saran havayı hissediyorum, garip bir yer. Buraya nasıl geldim bilmiyorum. Ama buradayım. Uzunca bir süre burada kalacağım, kendimi bildim bileli bir görünümün içindeyim, zamanın şekillendirdiği bir görünüm. Kulağımda sürekli tiz bir ses. Uzunca bir süre burada vakit geçireceğim, bilemediğim bir süre. Gidecek hiç bir yer yok; eskiden vardı, artık kalmadı. Etrafımı saran mekanı bir parçam gibi hissediyorum. Bu garip parçadan kurtulmak istiyorum. Bir uzvuma dönüşmüş parçadan.

Tek bir yol kaldı, buradan Jpeg Takımadaları'na gidebilmek. Tek umudum bu gibi, başka bir umudum kalmadı. Aura şehrine varabilirsem belki orada yeni bir yol bulunur, tekrar kendimden çıkabileceğim bir yol. Uzun süredir kendimden çıkamadığım için kendimi biraz sıkışmış hissediyorum. Aslında biraz değil epeyce sıkışmış. Ne garip ki uzunca bir süredir anların nasıl geçtiği konusunda bir muhakeme yapmamıştım, anların nasıl birbirine bağlandıklarını, nerede koptuklarını, hesaplayamamışım. Uyku zamanları belki de kopuş anlarıdır. Bir es verirsin. Rüyalara yatarsın, uyanırsın. Sabahları yeni bir başlangıç sayılır.

Sürekli ertelediğim bir "zaman" lüksü içinde artık sonsuz da olmayan bir mekandayım, bunun bilincindeyim. Serzenişlerim, kendi kendime konuşmalarım, mukayeselerim, hesaplamalarım beni sürekli bir sonuca taşıyor. Nasıl bir biçimi olacaksa öyle biçimlendi her şey. Emin de değilim. Nasıl bir biçime kavuşacağını nereden bilebilirdim ki. Bilemezdim sadece zamanın içinde işte böyle şekillendiğini görmüş oldum. Şimdi bir şiir sesi çıkarmaya çalışan sesle baş başa, sürekli akan bir şeyin içinde, değişen bir şeyin içinde. Havanın bile yoğun olarak sert bir cisimmiş gibi etrafımı sardığını hissediyorum. Hangi mekandayım? Bunca zamanı söylemediklerimi hep öfkenin dışında başka bir şeyin şekillendirebileceğini hayal ederek geçirdim.

Tüm bu şeyleri istemenin dışında berrak bir duygunun tüm bir "hiper yığını" desene döndüreceğini düşledim. Hangi mekanda olduğumun ne önemi var. Ama var işte bir görünümün içindeyim, ondan kurtulamıyorum, ondan yüz çeviremiyorum, sürekli detaylara bakınarak yürümeye devam ediyorum. Küçük düşüyor olmaya bir an inansaydım, o zaman bir hisle kaplı olurdum, hiç bir hisle kaplı değilim. Görünümün içinden geçerken tabi ki görmeyerek geçiyorum, onu sinir uçlarımda canlı yapacak şey görmem değil, istemem de değil, başka türlü bir kendinden oluş hali var onu hep görünür kılan. Zihnim beni sürekli bir yerlere sürüklüyor. Şekilsiz bir yerlere rüyalardaki bir yerlere, rüya mı gerçek mi bilemediğim bir görünüme. Orada her şeyden vazgeçmişim, ısrarım yok, bitmek yok, geçmek yok, sadece bir görünüm var. Varlığımla şekillenen, varlığımla sınırlı bir görünüm.

Çevirdiğim şey, çeviremediğim şey, hepsinin bir hesabı vardı, olmasa da vardı, uykunun berraklığında, öğlen güneşinin gölgelerinde, ayın şavkını taşıyan bulutlarda, çamların dibinde. Hatırlamaya çalıştığım şey de ne? Binada, odada, yatakta, her yerde kokuları duyumsadığım tüm zamanda.

Rüzgar, hiç bitmeyen, hep var olan o cisim, parçam olduğunu bildiğim bir madde ne kara ne ak, sanki hep benden çıkıp bana dönen, döndüğünde neşe veren.

Yer ölüyor benim için, öldüğünü hissediyorum, bu cümleyle uyandım, puslu ağır bir hava vardı her zamanki gibi. Bir iki lokma bir şey yedim, kıyafetlerimi geçirdikten sonra yola düştüm, mekandan çıkmalıyım diye düşündüm, görünümden çıkmalıyım bugün, yürürken saçma bir çok detayı gözledim, ağaçların sıralarına, gökyüzünün durumuna, evlerin renklerine ara sokaklardan aşağı doğru ilerledim, açıklık alana geldiğimde epey bir zaman dolanmıştım. Hiç kimseyi görmek umudu yok kafamda, artık buradan gideceğim diye düşündüm, gitmeliyim. Jpeg Takımadaları'na doğru uzunca bir yolculuk olacak ama gitmeliyim. Orada bir çok kent

I'm in the space, I feel the air surrounding me, it is a weird place. I don't know how I came here. But I'm here. I will stay here for sometime, I'm in this appearance as long as I'm aware of myself, an appearance shaped by time. I always hear a high-pitched noise. I will spend a long time here, I do not know when will it end. There is no place to go, there used to be one but now none left. I feel that the space around me is almost a part of me. I want to get rid of this awkward part. This part that turned into an organ.

There is only one way out, to go to Jpeg Archipelago. This seems to be my only hope, I have no other hope left. If I can make it to the city of Aura, maybe there I can find a new way, a way to leave myself again. I feel a bit stuck because I haven't managed to leave myself for a while. Not a bit actually, I feel very stuck. It's unusual that I haven't been questioning how the moments are passing, I couldn't calculate how they connect to each other, where they diverge. Maybe only in sleep you can disengage. You pause for a bit. You dream dreams and then wake up. The mornings are new beginnings.

Here in a space that is not infinite, with a "luxury" of time that I've been constantly postponing, I'm aware of this. My remonstrance, my self-talk, my comparisons and calculations always take me to a conclusion. Everything formed, as it should be. I'm not really sure. How was I to know what kind of form it will have. I couldn't guess, I was only able to see how it turned out in time. Now I'm alone with a voice that is trying to make the sounds of a poem, within something that flows forever, changes. I even feel the air encapsulating me as a hard, solid object. Which space am I in? I've spent so much of my time imagining that something other than anger could shape the things I did not tell.

On top of all of these things I desire, I've always dreamt that a clear feeling will transform this "hyper clutter" to a drawing. Does it matter which space I'm in. But it does, I'm in a certain appearance, I cannot get rid of it, I cannot run away, I'm walking along, constantly looking at details. If I believed, even for a moment, in feeling small, I would be covered with an emotion, right now I don't feel any emotion. Moving through this appearance of course I move without seeing it, seeing is not something that will make it living at my nerve endings, not even if I want it to be, this appearance has a different existence making it always visible. My mind is constantly drifting me to places. To amorphous places, places from dream, to an appearance, which I cannot discern whether it is dream or reality. There I gave up on everything, I'm not persistent, there is no ending, no passing, only an appearing. An appearance that is shaped through my existence, limited to my existence.

The thing I turn over, the thing I don't turn over, there was calculation behind all, there was even when it didn't, in the clarity of sleep, under the shades of the noon, the clouds that were carrying the light of the moon, by the pine trees. What is it that I'm trying to remember? In the building, the room, the bed, everywhere, at all times when I can sense the smells.

The wind, the never-ending, always existing object, a material I know is a part of me, neither black nor white, as if it's something that always returns to me, something that brings joy at every return.

The ground is dying for me, I can sew that it does, I wake up to this sentence, there was the usual misty, heavy air. I had a few bites, I put my clothes on and hit the road, I thought I should leave this space, this appearance today, I spent too much time observing a small detail, I walked towards the array of trees, the state of the sky, the colors of houses, down through the side lanes. When I made it to the plain, I have already walked too much. I didn't hope to see anyone, I thought that I will soon leave this place, I have to leave. It will be a long way to the Jpeg Archipelago but I have to go. I heard there is a city down there, a city that is exactly like the one here, a city that is the same everywhere. I heard that it looks exactly the same but

olduğunu duydum, tıpkı buradakine benzeyen hatta buradaki her kentin aynısı orada var diye duydum. Görümünü tıpa tıp aynıymış ama aynı da değilmiş, sanki buradaki sahtesi oradaki gerçeğiymiş gibi aynen böyle duydum. Oraya gidip de kimsenin dönmediğini biliyorum. Haberleri nasıl nereden aldığımı sorarsanız aldım işte. Bir çok haber, bir çok konuşma var Jpeg Takımadaları ile ilgili ama gidip de döneni ben henüz görmediğim için bilmiyorum. Yanlış şeyler de olabilir duyduklarım, yine de denemem gerek, evimden ayrılabilirsem eğer becerebilirsem gideceğim, kesin kararlıyım, uzunca bir süredir inşa ettiğim teknem hazır. Hazinelerimi de yükleyip gideceğim.

Kendime bir bardak süt söyledim yanına yiyecek bir iki bir şey oturup soluklandığım yerden tek tük tramvaylar geçiyordu, bir iki araç, limandan deniz sesleri geliyor. Garip görünümlü, bayraklı binaların arasından limanın siluetini görür gibiyim. Soluklandığım kahve spor malzemeleri satan bir dükkana bakıyor. Mağazanın vitrininde bayraklar formalar ve deriden bir kaç top var. Dükkanın yanında duvara bir kaç afiş asılmış. Biri bir sirk afişi, renkli bir görünümü var. Kocaman bir fil, trapezcilerin altında, taburesinde gülümsüyor gibi. Dinlenmem bitince yola düştüm, kimi zaman merdivenlerden kimi zaman hafif eğimli sokaklardan aşağıya, limana doğru yola devam ettim.

Eğer kendi varlığınızın bir kanıtını bulamazsanız, yani varlığınızı kanıtlayan hiçbir şey yoksa elinizde, beylik laflarla var olduğunu öne sürmekten başka ne çareniz kalır. Şimdi dikkatlice düşünüyorum tüm gördüklerim hatırladıklarım bir yana, var olmamış gibiyim. Kendi kendime sunduğum kanıtlar sanki beni var etmek bir tarafa dursun varlığımı tamamıyla şüpheli hale getirdi. İçinde bulunduğum tüm fiziksel durumlar, tüm tinsel alanlar, düşünüşlerim, dönüşümlerim, temaslarım, hepsi şüpheli hale geldiler. Sahi ben ne zaman var oldum? Hangi mekanda, zamanın kalıba döktüğü bir akış nasıl kendisini "var" olarak tanımlayacaktı ki? Elimi sıksam, canımı yaksam, birine fenalık etsem, fenalık görsem, çektiğim ızdırap, aldığım haz hepsi şu anda bana bir kanıt olmaktan çok, başka bir duyumsama sinir sisteminin doğal refleksleri olarak gözüküyor. Hay Allah, insan bundan şüphe etmeye başlarsa aniden kurumaya yatan ağaç

İsimsiz / Untitled, 2019
Kağıt üzerine pastel / Oil pastel on paper
50 x 70 cm

gibi olmaz mı? Bu şüphe oluştuktan sonra bunu nasıl tersine döndürebilirim, varlığımı tekrar nasıl var edebilirim? Böylesine bir problemle yüz yüze kalacağımı kestiremezdim. Öncesinde her şeyin bir ne ise "o" olduğu konusunda şüphe götürmez bir gerçekliğe sahiptim. Şimdi ise bu son bir kaç aydan beri, belki de daha uzunca bir süreden beri, bunu kendime kanıtlayamaz oldum. Bu güne kadar ne yaşadıysam, nerede bulunduysam, bunların hepsi bir jpeg formatı halinde duruyorlar, bir jpeg formatı halinde varlar, bunun dışında yoklar gibi. Bu sorulara bir cevap üretemez oldum o yüzden Aura şehrine varmak zorundayım, orada bir çözüm olduğunu hissediyorum.

Belki bir noktada diğer tüm her şeyle bağlarım koptu ve ben farkında olamadım, duyumsamanın duraksadığı bir an oldu ve ben bir karışıklığın içinde olduğumdan bunu atladım, bu kadar kör olabildiğim bir an oldu mu? Her neyse, kafamı dağıtmadan yola devam etmeliyim, beylik laflarla kendimi var edemeyeceğim. Ayakta tutmaya çalıştığım her şey bir anda gözüme çok üzüntülü gözüktüler. İnanışlarım, çabalarım, hepsinin değeri bir anda hüzne boğuldu silindi sanki. Ya bu melankoliye alışmalıyım ya da yola çıkmalıyım.

is not the same that it is as if this city is the fake and that one is real. I know no one comes back from there. If you ask me how I know these things, I just heard. There is a lot of gossip, talking about Jpeg Archipelago but I don't know anyone who went there and came back. The things I've heard might not be true, but I have to try, if I can manage to leave my house I will go, I'm determined, my boat which I've been working on for while is ready. I will load my treasures and leave.

I ordered a glass of milk and something to eat. Tramways were passing intermittently by this place I was resting at, a few cars, voices of the sea were coming from the harbor. I feel like I'm seeing a silhouette of the harbor through the awkward buildings with flags.
This cafe is facing a store selling sports equipment. They display flags, jerseys and some leather balls. There are posters on the wall next to the store. One of them is a poster of a circus, it looks colorful. There is a huge elephant, smiling on his small chair beneath the trapezists. After getting some rest, I hit the road again, walked down to the harbor through the stairs and streets.

If you cannot find evidence of your existence, meaning that there is nothing that will prove your existence, what else you have left other than sticking to the clichés. I'm thinking now, apart from everything I've seen, I remember, I feel like I've never existed. The evidence I tried to find for myself, made my existence even more doubtful. The physical state I'm in, all of the spiritual spaces, my thoughts, cycles, contacts they all became doubtful. Really when was I existing? In what space, a flow of time into a mold can define it self as "existing"? Squeezing my hand, hurting myself, hurting someone else, seeing bad stuff, suffering or experience pleasure, these seems to be natural reflexes of a different nerve system rather than being evidence. If one begins to doubt this won't he become a drying tree waiting for death? How can I reverse this doubt once it is formed, how can I make my existence exist again? I've never thought I will face a problem like this. I used to think that there is no doubt that whatever a thing is it is "that". For the last few months, maybe a bit longer, I cannot prove that to myself. Whatever I've experienced since today, wherever I've been to, is all stored in the jpeg format, exist in the jpeg format, they don't exist outside of it. I cannot find the answers of these questions, this is why I have to make it to the city of Aura, I feel that is where the solution is to be found.

Maybe at one point, I got disengaged from everything and I couldn't understand, there was a point that my perception hesitated and I couldn't notice because I'm in a mess, was I that blind? Anyway, I have to move forward without the distractions, I cannot bring myself to existence with these clichés. All of a sudden, everything I'm trying to keep alive looks so sad to me. My beliefs, my effort, their values got all effaced with this sadness. I can either get use to this melancholy or hit the road.
Once on my usual way home, to my cottage, a small alley caught my eye, an alley that I've never noticed before. I thought I could go home quickly through this way. Than I got lost As I thought I was getting closer to my neighborhood, I got even more lost. And all of sudden I bumped into something totally unexpected. Ahead of my laid the bluest sea. Yes, a blue sea behind the road to my cottage that I was taking for so many years. Vast scenery was hidden. How could this be possible? I didn't know, I sensed that this might happen but I never really hoped for it. I walked closer. I walked across the train tracks and through a small passageway I found on a wall, came here. This was incredible. Looking closely to the scenery, I noticed a blue and clean bay, surrounded by rocks that work as a jetty and ornamented with fig, olive, and pine trees, and small boats floating on water. There was another small cottage, there, a man hanging his laundry and a chimney smoking.

What kind of a reality is this: First, I subtly feel the hazy sunset and redness of the sun behind the thick clouds and snow. At the middle of it is a cottage and its chimney smokes the light grey smokes of wood. There is so much snow, the pine trees, the roof of the house all covered under it. There is a pinkish, milky bluish halo around the house. An orange light comes out of its small window. Like the eve of dusk. A space that makes the light apparent. There, inside, is a Robinson who is going through the toolbox salvaged from the ship. He came here with a small toolbox and built

Bir defasında her zamanki yolumdan kendi kulübeme dönüyordum, sadece dönerken küçük bir sokağa takıldı gözüm, daha önce hiç fark etmemiş olduğum bir sokak. Oradan giderek kulübeme kısa yoldan varabileceğimi hesapladım. Ardından kayboldum. Kendi mekanıma biraz daha yaklaştığımı düşündüğüm her noktada iyice kayboldum. Ve aniden hiç ummadığım bir şeyle karşılaştım. Masmavi bir deniz vardı önümde. Evet yıllardır gittiğim kulübemin yolunun biraz arkasında masmavi bir deniz. Alabildiğine geniş bir manzara saklı. Bu nasıl olabildi? Bilemedim, hep bunun olabileceğini hissetmiştim ama gerçekten olabileceğini ummazdım. Biraz daha yaklaştım. Bir demir yolu geçerek ve bir duvarın üzerinde bulduğum küçük bir geçitten geçerek vardım bu yere. Bu inanılmazdı. Manzarayı biraz daha dikkatlice tarayınca dalgakıran vazifesi gören kayalarla çevrelenmiş, incir zeytin ve çamların süslediği mavi, temiz bir koy ve kendi halinde salınan bir kaç küçük sandal vardı. Bir de başka minik bir kulübe, orada çamaşır asan bir adam ve tüten bir baca.

Nasıl bir gerçeklik: Önce puslu bir günbatımı ve karlar içinde güneşin kızıllığını kalın bulutların ardından belli belirsiz hissediyorum. Ortasında tekrar bir kulübe ve bacasından açık gri bir odun dumanı yükseliyor. Alabildiğince yağmış kar, çam ağaçlarını, çatıyı doldurmuş. Evin haresinde pembelikler ve sütsü mavilikler hakim. Evin küçük penceresinde turuncumsu bir ışık var. Alacakaranlıktan bir öncesi gibi. Işığı belirgin kılan bir loşluk. Orada içeride gemiden kurtardığı takım sandığını açmış inceleyen bir Robinson var. Buraya küçük bir takım sandığı ile gelmiş ve bu tahta kulübeyi inşa etmiş. Ormanın ayla aydınlanan karlı karanlığında göremediğimiz bir şekilde içeride kendi sessiz dünyasının detayları ile meşgul,

İkincisi: Karanlık bir gecede ayın aydınlattığı bir gökyüzü var. Parça parça bulutlar ışığı bir çok yerlerinden alıp yansıtıyorlar. Bulutların altında dalgalı denizde seyreden küçük bir tekne var. Işıkları yanık. Yıldızlar ay olduğu için pek de seçilemiyor ama belli başlı olanları orada yerli yerinde duruyor. İki küçük ışık teknenin içinde, biri sanki elektronik bir cihazdan çıkıyor. Her şey, tüm görünüm usta işi eski bir gravür gibi görünüyor. Yelkenleri kapalı tekne, karanlıkta yol alıyor. Çok uzakta belli belirsiz sıradağlar var. Eteklerinde silik tozsu ışıklardan serpilmiş kentler.

Üçüncüsü: Gökyüzünde günbatımını kovalayan metalden sosis gövdeli bir uçağın turuncu pencerelerine yaklaşıyoruz, İçeride umutlu gözüken (sanırım bu loş tepe lambalarından kaynaklanıyor) bir topluluk var. Gece lambalarının altında bazısı uyukluyor, bazısı kitap okuyor, kimisi burnunu cama dayamış aşağıda galaksinin göbeğindeki bir yıldız fırtınasına benzeyen kentleri seyrediyor. Aşağıda küçük yemyeşil bir televizyon ekranı var. Parlak bir stadyum sanırım. Pazar günü ve tüm yerkürede maçlar oynanıyor. Bu mevsim bu yarımkürenin kentlerinde ay gene en tepede karanlık geceye parlak bir mavilik katıyor.

Evimdeyim, gecenin seslerini birer birer ayıklıyorum. Bir iki insan konuşması. Metalik bir ses. Uzaklardan gelen bir uğultu belki otobandan. Bir motor sesi. Küçük bir korna. Kulaklarımdaki uğultu, dışarıdaki pencerelerden yansıyan turuncu ışıklar. Kar bekliyorum. Masam her zamanki gibi dağınık; yenmiş meyveler, ağzına kadar dolu bir küllük, kirli çoraplar, çişe bile gitmekten üşendiğim için doldurduğum plastik şişeler. Tekrar bir araba sesi. Bir uçak kalktı. Açık bir radyodan gelen belli belirsiz melodiler. Evimde geçirdiğim tüm bu zaman içinde, kendi kendime, biriktirdiğim bir sürü nesne ile sanki bir evren oluşturdum. Her şeyin doğal olduğu bir düzenden bahsediyorum. Sırasıyla gidersek beni var eden sebepleri, yani annemi, babamı ve onları yaratan sebepleri, onların annelerini, babalarını sayarak geriye doğru gidebiliyorum. Tüm sebeplerin birbirini yarattığı bir düzenin içindeyim. Dünyanın beni yaratması, güneşin dünyayı yaratması; tüm bu yaratılanların hep bir şeyler yaratması. Öyleyse ben bir "doğal" ve "doğal olmayan" ayrımını anlamıyorum, reddediyorum. Madem ki süre beni buraya getirdi ve ben de bir şeyler yaratarak sürenin içinde devam ediyorum, bu durumda yarattığım, topladığım, temas ettiğim her şeyin doğal olması gerekir. Tüm eşyalar uzantılarım gibi. Tüm kavramlar bir parçam gibi. Yarattığım, temasta olduğum her eşya tıpkı canlı türlerinin çeşitlenmesi gibi çeşitleniyorlar. Türler, sınıflar ve kümeler oluşturuyorlar. Tüm

this wooden cottage. In the moonlit darkness of the woods that is covered in snow, we cannot see that he is occupied with the details of his silent life.

Second: There is a moonlit sky this dark night. Partly clouds take in the light and reflect it. Beneath the clouds, on the wavy sea there is a small boat cruising. With its light on. Because of the moon, the stars are not distinguishable but the main ones are there in their usual places. In the boat there are two weak lights, one might be coming from an electronic device. Everything, the whole image looks like an old masterpiece etching. The boat with the sails down is cruising in the dark. Far away there are vague mountains. At their foot are cities with dusty lights sprinkled.

Third: We are getting closer to the orange windows of a plane with a metal sausage airframe, chasing the sunset. Inside there is a hopeful crowd (maybe the dim lights make them look like that). Under their overhead lights some sleep, some read, leaned against the windows some watch the cities that look like star storms at the center of the galaxy. Down there is a small green television screen. I reckon it is an illuminated stadium. It is a Sunday and there are games played all around the world. In this season on this hemisphere, the moon above adds again a bright blueness to the dark nights of the city.

I'm home, weeding out the sounds of the night. Two people speaking. A metallic sound. A roar from far away maybe from the high way. The sound of a motor. A light horn. A hum in my ears, the orange lights reflected from the windows outside. I'm waiting for snow. My table is untidy, as always: Bitten fruits, an ashtray full of cigarette buds, dirty socks, full plastic bottles as I'm too lazy to go and piss. Another car. A plane just took off. Vague melodies coming from a radio. All this time I spent at home alone, I created a universe with all the objects I collected. I'm talking of an order in which everything is organic. If we follow the line of logic, I can go back to the reasons why I exist, meaning my mother and my father and the reasons that created them, their mothers and fathers. I'm in an order where all reasons create each other. The world creating me, the sun creating the world; all these created always creating other stuff. Hence I don't understand the distinction between "organic" and inorganic, I defy it. If it is time that took me here, I'm continuing to move in time by creating stuff. Then everything I create, collect, contact should be organic. All objects are my extensions. All concepts my part. Every object I create, I contact multiply just like species do. Species, classes and clusters. They accumulated in harbors, houses and on the streets. They took form, still taking. Everything is continuation to be natural extensions of each other. Parts of the machines, joints, there are as many of them as insects. Textiles, buttons, there are as many of them as leaves. Maybe even more. Pens, words, plastics, metals, constructed, composed. They exist when I say. They exist themselves. All these substances surround me. Maybe surrender is not the right word but it's more like they are "extensions". I know that I'm in this state of production together with many other beings. This is called constructing your own culture. It's called communication. It's called convenience. It's called hanging onto life, we can count many more definitions. Then there is this perspective that sees the non-living objects in the category of inorganic. But why shouldn't they be organic? Why do we define them as such? They are like me so excellently organic. All these cities, all this clutter, anything that's in form and diversity, live their own evolutions. For example, a screw brings along the material "peg". This "peg" material is constantly changing and transform into another matter-concept of its evolution. Just like words. From fire to our control of it, to the resultant heathers, if we were to make a list of all materials that formed to control heath, it will go on forever. Porcelain stoves, metal stoves, gas stoves, kitchen stoves, cast iron stoves, radiators, solar panels... Each painting made, photograph reproduces, word written is part of this hyper clutter and is organic. Paintings, they can be defined as subjective situations but as we look back in time I realize that they all indicate a collectivity. In this context all subjectivities turn into a collectivity in time. You know they say that a film only becomes a meaningful, communicative work when equipped with universal values. I have to agree with the opposite, the more particular, subjective, momentous it is, the more chance it holds

bunlar limanlarda, evlerde, sokaklarda biriktiler. Şekillendiler, şekillenmeye devam ediyorlar. Her şey birbirinin doğal uzantısı olarak devam ediyor. Makine parçaları, contalar, böcek türleri kadar çoklar. Kumaşa ait olanlar, düğmeler, yaprak türleri kadar çoklar. Belki daha çoklar. Kalemler, kelimeler, plastikten olanlar, metalden olanlar, inşa edilmişler bestelenmiş olanlar. Hem benim dememle varlar. Hem kendi kendilerine varlar. Tüm bu varlıklar etrafımı kuşatmış durumda. Kuşatma belki doğru kelime değil "uzantı" gibi. Başka diğer canlıların da bir çok şeyler imal ederek bu kervanda olduklarını biliyorum. Kendi kültürünü kurmak deniyor buna. İletişim deniyor. Kolaylık deniyor. Yaşama tutunmak deniyor, daha sayabiliriz. Bir de cansız olan nesneleri doğal olmayan sınıfında gören bir görüş var. Ama neden doğal olmasınlar. Onları kafamızda "doğal olmayan" olarak tanıtlamamız neden? Tıpkı benim kadar mis gibi doğallar. Tüm bu kentler, tüm bu birikmiş yığıntı, şekillenip çeşitlenmiş, her şey kendi evrimlerini yaşıyor. Örneğin bir vida, ardından bir "dübel" maddesini getiriyor. Bu "dübel maddesi" sürekli şekillenerek çeşitleniyor ve evrimini başka bir madde-kavrama doğru dönüştürüyor. Tıpkı kelimeler gibi. Ateşten, kontrol altına alınmasından başlayarak meydana çıkan ısıtıcıların, ısıyı kontrol etmeye çalışmak için oluşmuş tüm maddelerin bir dökümünü yapsak burada yer kalmazdı. Çini sobalar, metal sobalar, gazlı sobalar, kuzineli sobalar, döküm sobalar, kalorifer petekleri, güneş panelleri, liste uzayıp gider. Yapılmış her resim, çoğaltılmış her fotoğraf, yazılmış her kelime bu hiper yığıntının bir parçası ve doğallar. Kendi evrimlerini sürdürüyorlar. Resimler deyince, öznel durumlar diye tarif edebileceğimiz şeyler ama zaman geçtikçe geriye dönüp baktığımızda hepsinin bir genellik ifade ettiğini görüyorum. Bütün öznelliklerin sanki zamanla bir genelliğe dönüştüğü bir alandan bahsediyoruz. Hani derler ya bir resmin bir filmin evrensel değerlerle donanması durumunda anlamlı, iletişimde kalan bir yapıya dönüşebileceği fikri. Tam tersini söylemeliyim ne kadar tikelse, ne kadar özelse, ne kadar ana aitse, o kadar evrensel ve genel olma şansı yüksek, hakikat olma şansı yüksek. Evrensel değerler söz konusu olamaz. Özel değerler söz konusu olabilir. Evrensel değerlerle yola çıkan her yapı kendi mikro kozmosunu atlayarak bir safsataya dönüşür. Bir sürü işe yarar nesneden maddeden bahsettik ya, en işe yaramazları da bu evrensel değerlerle kuşanmış sanat formlarıdır. Belli kuvvet odakları "yeni" olanı kutsarken bunlara da belli oranlarda kuvvetler verir ama yok olmaya mahkum bir kuvvet, kendi dönemi içinde bir "de facto" sadece. Belli kuvvet odakları kültür tiranlıkları hayatın içinde oluşan bu özel durumları görmek istemezler. Onlar "yeniyi" kutsayan kutsal bir sözleşmenin taraftarı gibidirler, Gerçeklik çarpıtıcıları gibi. Bir tür "cambaza bak" gibi. Her tarafı korkunç bir jpeg bombardımanında tutarak çoğalırlar.

Kuvvet odağı deyip geçmemek gerek. Tüm bu oluşmuş kargaşanın önemli parçasından bahsediyoruz, nasıl ki sanatı fiziktekine benzer insana etki etmesinden anladığımız bir "f" kuvveti ile duyumsayabiliyorsak, bu bahsettiğimiz diğer kuvveti de her yerde fiziktekine benzeyen bir f kuvveti ile hissederiz. Örneğin tikele dönelim, kentimize, kendi beton oluşumumuza. Yarattığımız kent tüm diğer kentler gibi eşsiz. Kendi kendini imal etmeye ve içinde bir çok şey meydana getirmeye devam ediyor. Oluşturduğu bu biçim, türettiği nesneler, biçemler, büyük bir organizma. Kent deyince daha binlerce şeyden bahsedeceğiz ama şimdilik kısıtlı tutarak burada simit, tavuk, çiğköfte, kolböreği yedirilerek beslenmiş bir maddeden bahsedeceğim. Bu madde, bu dediğim gıdalarla beslenip sürekli bir üreme zincirine tabi tutularak, çalıştırılarak sürekli faal, işlek durumda sabitlenmiş bir nesneye dönüşmüş durumda. Bu bahsettiğim gıdalar yedirilerek şekillenen bir madde. Yedirilen gıdalardan bahsetmek gerekir de tavuk dediğim şeyi anlatmama lüzum yok. Bir proteinmiş gibi gözüken proteinimsi. Kandırmaca bir gıdadan bahsediyorum.

Tıpkı eski "kutsal" kitaplarda bahsedilen ve yarattığı nesneyi sınava tabi tutan bir tanrı gibi, bu "kuvvetler" de insanı çeşitli acı sınavlara tabi tutarak, biteviye bir trajedi ortamını canlı tutarak ona bir faallik, bir öfke, bir dayanma gücü, bir dirayet katarak kendi dekorunu kuruyor. Bir sirkmiş gibi bir eğleniyoruz durumu yaratarak da işte pozitif bir motivasyon da veriyorlar. Bir ödül durumu yaratmazsan bu madde de bir yere kadar salak. Çalıştırıp üreme yapmasını sağlayamazsın. Her neyse bu yoğurulmuş maddeye daha çokça döneceğim. Çünkü bahsettiğimiz her şeyin hammaddesi gibi.

to be universal, collective and true. We cannot talk of universal values. We can only talk of subjective values. Every work that starts out with universal values becomes nonsense as it dismisses its own micro cosmos. Haven't we talked of all the functional objects, materials; the most futile ones are the art works that carry these universal values. As certain forces of power consecrate the "new", they lend a certain level of power to them as well, a power that is bound to disappear, only a "de facto" in its own ear. These forces of power, the tyranny of culture, they don't want to see the subjectivities of life. They are parties of a sacred agreement that only consecrate the "new". Like distorters of reality. Like a "Behold the trickster" scam. They multiply by a horrendous jpeg bombardment.

We shouldn't take these forces of power for granted. They are a big part of this mess, just like our sensing of art's effect on people similar to the "f" force in physics, this force of power can be felt everywhere like the "f" force in physics. For example, going back to the particular, let's consider our city, our concrete formation. The city we created is as unique as all other cities. It continues to produce itself and the many things in it. The form it creates, the objects, forms derived, a huge organism. We can mention thousands of things about the city but let's keep it limited here to a matter that is fed with simit, chicken, çiğköfte, kolböreği. This matter, fed with these foods, subject to a chain of reproduction, to constant work, turned into an active, productive yet stable object. A matter that is form through these food mentioned. We need to speak of these foods, but there's no need to explain what is called chicken. A proteinish that looks like protein. I'm talking about a makeshift food.

Like a god of the old "sacred" books, testing its created objects, these "forces" set up their own mis-en-scene by testing the people through difficulties, ceaselessly fuelling the ambience of tragedy, giving them an activity, a rage, a perseverance, a wisdom. Like in a circus, we enjoy creating this situation. But this also creates a motivation. If you don't create a rewarding situation, this matter is not that stupid. You have to keep it working, reproducing. Anyway, I will come back to this matter. Because this is like the raw material of everything else.

İsimsiz / Untitled, 2019
Kağıt üzerine pastel / Oil pastel on paper
50 x 70 cm

Enough with the talking, I have to go switch back to journey. I want to go the Aura region, I named the boat I produced Aura, this is the only dream that keeps me going, I hope to enter a new reality once I enter this region, I will get away from the forces that keep trying to shape me, I'm sure of that. I will be outside of the limits of time. I will be at someplace beyond matter, this is my belief. The north of the island is governed by the Jpeg region, there is a vast sea in between. Jpeg is ruled by bigotry, thus has no effect over Aura. These is almost no passing of borders, there I can get lost in another world. There are tens of thousands of small islands, there are the warm winds of the south.

The definition of being human is a rumor from the old times. "Time" is not the only reason of your restlessness, its your definition of time that is making you run around, the way you interpret this concept. You will remember that it is not a bad thing to end up in the cemetery of dust, that it is a way through the definition of your relationship with love. You will remember all the things you buried under. Your old believes, old ways of working, old panic are gifts to you from the old world. See, these "forces" call out to you with the words of the old, they motivate you with the fears from the old world. Try to remember

Yolculuğuma dönmeliyim gevezelik yeter. Aura bölgesine gitmek istiyorum, imal ettiğim teknemin ismini Aura koydum, şimdilik beni canlı tutan tek hayal bu, bu bölgeye giriş yapabilirsem başka bir gerçekliğe giriş yapacağımı umuyorum, bana şekil vermeye çalışan bu kuvvetler bütününden uzakta olacağım, bundan eminim. Zaman denilen kalıbın dışına çıkacağım. Madde denilen şeyin ötesinde bir yerlerde olacağım, inancım bu. Adanın kuzeyi Jpeg bölgesi tarafından yönetiliyor, aralarında büyük bir deniz var. Jpeg bölgesi bağnazlıkla yönetildiğinden, Aura bölgesine etki edemiyor. Geçiş neredeyse sıfır, orada, bu başka dünyada kaybolabileceğim. On binlerce küçük ada var, sıcak güney rüzgarları var.

İnsan olmanın tanımı eski bin yılların şekillendirdiği bir söylence. Huzursuzluğunun sebebi sadece "zaman" değil, zamana verdiğin tanım, senin koşuşturan şey bu tanımın kendisi, bu kavramı, olguyu yorumlayış şeklin toz mezarlığına gitmenin kötü bir şey olmadığını, tekrar aşkla kuracağın ilişkinin tanımından geçtiğini hatırlayacaksın, toprağın altına gömdüğün şeyi hatırlayacaksın, eski inanışların eski çalışma şekillerin, eski paniğin, sana eski dünyanın hediyesi. Bak bu "kuvvetler" eski dünyanın sözcükleri ile sana sesleniyor, eski dünyanın korkuları ile seni motive ediyor. Hatırlamaya çalış zaman neydi, zamanın kalıbında ne vardı? Eskiden büyük dikkat gerektiren, insanları hayran bırakan işleri hep "onun" yanına gitmek için yapardın. Başına gelen türlü felaketlere hep "onun" varlığı ile dayanırdın. O öldü artık başka bir düşünüşe ihtiyacın var. Güneş doğana kadar deseninin başında başka bir şey için sabahlamalısın, kıymetli bir şey için. Hoş sabahlaman da gerekmiyor niye sabahladığını anlayabilmiş değilim. "Onun" yanında yerin yok ama sen hala uyumuyorsun; seni motive eden şey, sandığım şey olmasın. Öfken, kırgınlığın, görülmemiş olduğunu hissetmen olmasın. Üzülme ama çabalama da artık. Aura'ya vardığında çam kokulu limanların senin için var olduğunu anlayacaksın, sevgilinin senin için var olduğunu. Sadece küçük bir koyda başlayan, etkisi on yıllar süren küçük bir form, küçük bir tekrar, belki içinden krallar, kraliçeler çıkardı ve bu müzik sadece boğazın bir yakasında serpildi; vişne rengi, manifoltlu arabalarda dinlendi, aynaları öpen gençler, kocaman şirket müdürleri tarafından dinlendi, dinlendi, etkili oldu, bir format olarak kaydedildi, çalmaya devam ediyor, evet, boğazın bir yakasında gelişti, belki Yenikapı önlerine kadar ulaştı, ama etkisi daha uzak yerlere kadar vardı. Tam anlamıyla özeldi, tikeldi, evrenseldi, küçük bir dünya için. Elimizde bunların nasıl zaman etki ettiklerini gösterecek bir veri yok kendi deneyimlerimizden başka. Güvenmeli miyim kendi deneyimime?

Tüm hayalleri sadece gökyüzünü gören, güneye bakan bir pencereden bakarak kurdum, hava güzelken güney rüzgarları kente dolarken.

what is time, what is within the limits of time? You used to perform tasks that require utmost attention, that were fascinating people for the aim of reaching "him". Everything you suffered through you've have leaned on "him". But he is dead now, you need to find a new thinking. You have to draw till the sunrise for something else, something precious. Well you don't have to pull an all-nighter, I still don't understand why you do that. You don't have a place next to "him" but you still don't sleep; what motives you, is it possible that it's what I think it is. Is it your rage, your resentment, your feeling as invisible. Don't be sad, but don't sweat over it either. When you make it to Aura, you will see that the ports with the smells of the pine are there for you, that love is there for you.

A tiny form with an influence of ten years started out in a small bay, a little repetition, kings, queens may have arisen from inside and this music only flourished on one side of the strait; listened in cherry-colored, manifolded car, by the teenagers kissing mirrors, by the managers of big companies, it was listened, was an influence, saved as a format, continues to play, yes, it flourished on one side of the strait, made it to Yenikapı, but its influence made it beyond. It was completely subjective, particular, was designed for a small world. We have no data in hand but out experiences to show when these were influencing? Should I trust in my experience?

I dreamt of all dreams while looking out of a south-facing window that only sees the sky, when the weather was good and the winds from the south.

Translation: Naz Beşcan

Atılgan

ANTONIO COSENTINO

Dördüncü milattan sonra 2,5 milyar yılındayız. Yaşlı dünyamızın çivisi artık iyice çıktı. Son iki milyon yıldır iyice yaşanmaz hale geldi. Hemen hemen hiç su kalmadı. Atmosferdeki oksijen oranı yüzde ikiler civarında, kıtaların bu sekizinci buluşma evresi. Okyanusları dolduran boşlukların yerinde şimdi devasa çöller var. Kutup Bölgesi'nde kalan son içdenizin etrafında birkaç milyar insanın yaşadığı küçük kentler kaldı. Elimizdeki teknoloji artık eskidi ve parlak uygarlıklar başka galaksilerde yaşantılarına devam ediyor. Dünyanın ihtişamlı devirleri artık geride kaldı. İkinci milatla üçüncü milat arasında, dünya uygarlığı öylesine iyi bir noktaya gelmişti ki kimse güneş sisteminin çuvallayacağı günleri aklına getirmiyordu. Gerçi evrende gidilecek o kadar çok alternatif yaşam bölgesi var ki... Elli ışık yılı mesafeden birkaç milyar ışık yılı mesafedeki bütün galaksilere milyonlarca yaşam formu ziyaret edilmeyi, keşfedilmeyi bekliyor. Bende bir tembellik var ve bu çölden sanki ayrılmak istemiyorum. Bilmiyorum, o kadar çok zamana sahibim ki bu yüzden hep erteliyorum. Birkaç asırlık ömrümde gördüğüm, yaşadığım olayları hatırlamakta zorluk çekiyorum. Hala genç de sayılırım. Bir hermcins olarak hem döllenme hem üreme yeteneklerim olmasına rağmen bunu neredeyse tercih eden kimse kalmadığı gibi, ben de üremeyi hiç düşünmedim. Hala sağda solda üreyen insan cinslerini duyduğumda garip bir duyguya kapılıyorum ama ne hissettiğimi tam tarif edemiyorum. İkinci miladın ortalarında oksijen oranı neredeyse yüzde otuzlara çıkmıştı. Beş yüz milyon yıl boyunca bu altın çağda, küçük bir nüfusla, büyük ilerlemeler oldu: birçok yeni galaksiye kolaylıkla ulaşmamızı sağlayacak yeni enerji türleri, yeni uygarlıklardan alınan bir sürü akıl almaz cevher, bu cevherlerin imkanları ve ardından gelen refah, bolluk... Hala, o zaman, bir altın çağ olarak herkes tarafından konuşulur. Neyse ben de yakın zamanda bir yolculuk planlıyorum. Burası da tüm kayıp uygarlıklar gibi yok olup gidecek. Dünyanın dönüşü öylesine yavaşladı ki bir gün neredeyse 53 saatte tamamlanıyor. Bayıltıcı gün batımları ve gün doğuşları saatler sürüyor. Saatlerce devam eden öğle güneşi ve senenin birkaç günü de on, on beş dakika süren yağmur burada kalanlar için hala bir şeyler ifade ediyor. Suyun büyük bölümü milyarlarca yıl içinde kayboldu. Atmosferde tutamadıklarımızı hesaba katmazsak, önemli bir miktarı da üçüncü milat devrinde çalındı. Ama hala asıl sorun buranın miadını doldurmuş olması. Bulunduğum bölgede sürekli bir yaşam sürdürmek artık önemini kaybetmiş bir mesele. Yine de insan bunca imkana rağmen alışkanlıklarına devam ediyor. Bir de buraların eski halini tarih kayıtlardan bulamamış olsam belki bağlarım daha gevşek olabilirdi. Eski zamanların garip yaşantısını bilmek ve kendi geçmişimin oralardan buraya gelmiş olması anlamlandıramadığım bir bağ yaratıyor. Tarih kayıtları hemen her yerde kolaylıkla bulabileceğiniz bir data halinde bulunuyor. Sadece hangi döneme, neden odaklanacağınız büyük bir sorun. Öylesine fazla bilgi birikmiş durumda ki, hangi döneme el atsam muazzam bir külliyat var. Buna diğer sistemleri ve galaksileri eklemiyorum bile çünkü dediğim gibi fazlasıyla büyük bir hacim, içinden çıkmak olası değil. Belki belirli bölümlere odaklanmak daha akıllıca olabilir. Ben, bir dönem galaksiler arası madencilik yapan kaşiflere ve onların hikayelerine odaklanmıştım ve tabii bir de birinci miladın başlangıç zamanına ve on dokuzuncu yüzyıla. Ama dediğim gibi karşılaştığım bilgi çok büyük hacimdeydi. Kayıtlar, müzikler, filmler, kişiler saymakla bitmez... Kaydı oluşturulan tüm bilgiler küçük bir elektrik yükü olarak yanı başımda. Buradan gittiğimde elbette yanımda götüreceğim. Yerleşmek için iletişimden uzak, ağın dışında bir noktayı seçersem elimdeki datayla hem bir hayli sükse yaparım hem de belki oralarda hala bu bilgiyi ilginç bulacak formlarla paylaşacak bir şeyim olur. Buraya yerleşmiş diğer yaşam formlarında hala alışamadığım birçok yön var. Nedenini bilmiyorum. Görünüşlerindeki farklılıklardan pek haz edemediğimi söyleyebilirim. Bir de matematik yöntemleri farklı olanlar var ki onlarla karşılıklı oturup sohbet etmek ilginç. Oldukça farklı köklerden geliştirdikleri matematikleri onlara gerçekten bambaşka bir düşünme şekli kazandırmış.

This is the year 2.5 billion in the fourth Common Era. Our old world is thrown out of the joint. In the last 2 million years it has become unlivable. There is almost no water left. The level of oxygen in our atmosphere is around two percent; this is the eighth Pangaea. There are enormous deserts in the voids the oceans used to fill. There are still small cities, of a few billion people, around the last remaining inland seas in the artic. Our technology is now outdated and bright civilizations continue to live in other galaxies. The grandiose days of Earth are long gone. Between the second and third Common Eras, the world's civilization has developed to an extent that no one could even imagine the failure of the solar system. That said, there are so many alternative habitats to head to in the universe... All the galaxies from fifty to a few million light-years range, there are millions of life forms awaiting our visits and discovery. I feel kind of lethargic and as if I don't want to leave this desert. I don't know, I have so much time so I keep on postponing my plans. I'm struggling to remember all the things I've seen, the events I've experienced during my life of several centuries. And I'm still young. As a hermgender, even though I have the competence of both impregnation and reproduction, I have never thought of reproducing –almost no one is choosing to reproduce today. I still get a strange feeling when I hear the human species reproducing elsewhere, but I cannot really identify what I feel. Around mid-second Common Era, the level of oxygen was almost as high as thirty percent. For five hundred million years, during this golden era, there were many developments with a small population: new energy resources helped us in traveling to many new galaxies easily, many incredible elements taken from new civilizations, the potentials of these elements, and the following welfare and wealth... Even today everyone is talking about those days as the golden era. Anyways, I'm planning to go on a journey soon. This planet, like all other lost civilizations, will disappear. Earth's rotation has become so slow that, a day lasts for 53 hours. The nauseating sunrises and sunsets take hours. The hours-long midday sun and the ten, fifteen minutes long rain showers, only a number of days a year, still mean something for those who remained. In the last billions of years, a big proportion of water disappeared. If we don't take into account the water we couldn't hold in the atmosphere, a big part of it was stolen during the third Common Era. But still, the main problem is that this place is long past its expiration date. To have a sustainable life in this region I reside in is not important anymore. But still, despite this fact, many people are holding on to their habits. I might have had looser roots if I didn't see the old landscapes of these areas in the historical archives. Knowing the strange habits of the old times and thinking of my past as an extension of those creates a feeling of connection that I cannot make sense of. Historical records exist as data that can be easily accessed from anywhere. But the real problem is to decide which era to focus on. There is so much accumulated information that whatever era I start to dig in, I'm confronted by a magnificent canon of works. I'm not even talking about the other systems or galaxies because as I said the volume is huge, impossible to skim through. It is maybe more logical to focus on certain parts of it. At one point, I was focusing on the explorers who practice inter-galactic mining and their stories and on, of course, the beginning of the first Common Era and the nineteenth century. Yet, as I said earlier, the volume of the information was too high. Records, music, films, people... I'm carrying all this in a tiny electrical charge. For sure, I will take it with me when I leave this place. If I pick up a spot that is far from communication, off the network, to settle down, with the data I have I can both create a thrill and maybe I will have something to share with the forms who may still think this information is interesting. There are many aspects of the other life forms that moved here that I couldn't get used to. I don't know why. I can say that I don't really like the ways that they look different than us. Then, some use different mathematics; with those you can have the most interesting conversations. Their math, rooted in somewhere completely different, gives them an utterly unique way of thinking. It is rather interesting to hear them speak about their own

Kendi tarihleri konusunda bir şeyler dinlemek de bir hayli enteresan. Temelde her uygarlığın gelişim çizgisi birbirine benziyor, belli bir zamandan sonra organizma olarak formlanan yapılar elektriksel yapılara dönüşüyor ve sinir sistemi gibi bir tür benlik yanılsamasına dönüşüyor. Ardından benliğin yıkımı geliyor ve amaçsız bir döneme giriliyor. Yaşam süreleri benliğin içgüdüsel tepkileri ile sürekli uzuyor ve sonunda çekilmez sürelere ulaşıyor. Çok eski dönemlerden bildiğim cennet formu neredeyse gerçek oluyor ama bu kez de can sıkıntısı denilen olgu başlıyor. Bu büyük zamanı nasıl geçireceği konusunda formlar kargaşaya düşüyor. Yüzlerce konuda yetenek geliştirmek, haz mekanizmasını genetik dokunuşlarla kat be kat arttırmak, uzun seyahatler yapmak elbet hala eğlenceli meseleler. Tam galaksi turları 40-50 yıl kadar sürebiliyor. Söz galaksilerden açılmışken, Andromeda, yani ilk yoğun ziyaretlerin yaşandığı galaksi, Samanyolu'na iyice yaklaştı ve etekleri birbirine değer durumda. Çok değil, elli ya da altmış bin yıl içinde iyice bizimkinin içine girecek ya da biz ona gireceğiz, aynı şey işte. Kütle çekiminin bizi getirdiği nokta bu. En eski yasalardan biri olan bu yasa hala geçerliliğini korumakta. Uzun yüz bin yıllar bu kütle çekimi bir yolculuk formu olarak kullanıldı. Evrenin çok uzak noktalarına bu yolla ulaşım imkânı oldukça büyük avantajlar getirdi. Şimdi daha yeni tekniklerden bahsediliyor ama gözlerimle görmedim, aklım da almıyor. Diğer evrenlere geçmekten söz ediyorlar. Artık ne yapacaksak oralarda, bilemiyorum. Bilebildiğimiz milyarlarca diğer evrenler var. Biz kendi 'big bang'imizi bir başlangıç sayarken bu 'big bang'lerin toplamından daha büyük bir patlamanın eseri olduğumuz anlaşılalı iyice kafamız karıştı. Karışmaktan ziyade tüm bu yeni evrenleri, alanları merak eden araştırmacı kavimler var ama kimse daha ötesini merak etmiyor. Her şey öylesine sıkıcı ki... Kutunun içinde kutu gibi nasıl ki uçsuz bucaksız bir dış uzay varsa bunun tam tersi, bir de en küçük birime doğru da sonsuz bir alan mevcut. Bu yüzdendir ki varlığın iki ucu sonsuz bir çizelgede bir birim olduğunu kabullenmekte zorlandık. Küçüğe doğru da büyüğe doğru da sonsuz bir cetvelden bahsediyorum. Her neyse, kafamı toplamam gerek artık, anlıyorum ki benim için gitme zamanı. Belki sadece yola çıkmalıyım, yolda düşünebileceğim büyük bir zamanım olacak. Hem tarih çalışmalarımda birkaç yıl iyice derinleşme fırsatı bulurum hem de kişisel tarihimi hatırlama, kendim ile ilgili kayıtları tekrar gözden geçirme olanağım olur.

Bir laboratuvarda dünyaya geldim, birçok hemcinsim gibi eğitim dediğimiz şey birkaç elektrik transferinden başka bir şey değildi. Benim için zor olan, uzun yüzyıllar boyunca zamanımı geçireceğim şeyleri seçmekti. Tarih, galiba aralarında en sevdiğim. Bir dönem taşıt tasarımları yaptım. Birçok maden gemisi, kişisel gemi, büyük ölçekli yolcu gemileri, hala el altından savaşan bölgelere farklı türden silahlar tasarlıyorum. Bunu en çok eğlencesine yapıyorum. Yaşamımın hırslı olduğum ilk yüzyılında ses getirecek bir şeyler tasarlamak kafamda vardı ama bunlar da diğer tüm şeyler gibi uçup gitti. Şimdi, dedim ya, eski dönemlerin kurguları ile ilgileniyorum. Onların armonileri ile. Film dediğim bir tür özellikle ilgimi çekiyor. Birinci milattan hemen sonra yirminci yüzyılda başlayan bu türü izlemek eğlenceli, özellikle puanlanmamış olanları. Arada kıyıda kalmış görüntüleri izlemek ilginç. Oradaki şehirleri, o ilkel hallerini, ikinci kıta ayrışmasının coğrafyasını, insanların üzüntü ve aşk dedikleri şeyleri işleyiş şekilleri, müzikleri... Bu tür bir görünüm dünyasının içinde kaybolarak, onlarca yılımı bu formlar içinde gezinerek geçirdim. Keşfettiğim bir sürü isim, bir sürü şehir, bir sürü sima var; enerji türü olarak elektriği kullanan dönemlerden bahsediyorum. İnanılır gibi değil! Gelişme denilen şeyden de şüphe ediyorum. Daha sonraki yıllarda yok olan bütün bu coğrafyada ve kentlerde bana iyi gelen bir şeyler var. Tam adını bulabilmiş değilim ama, dedim ya, garip geliyor. Yolculuğa çıkmadan önce o dönemlerden esinlenerek bir gemi bile tasarladım. Yine o dönem seyrettiğim dizilerden esinlenerek ismini Atılgan koydum. Galaktika ismi de bir dönem kafamı meşgul etti ama Atılgan ismi ağır bastı. Yine o dönemden kalma birçok detay kafamın içinde dönüp duruyor. İnsanların gemilerine, teknelerine bir isim takması bile şimdi oldukça demode bir şey ama koydum işte. Gemimde yanımda götüreceğim dataları meraklılarla paylaşacağım. Gittiğim günlerde barınak ihtiyacımı giderecek bir yerleşke de var. Biraz eğreti bir biçimde geminin yan yüzeyine monte ettim. İncelediğim bu dönem, beni bu gezegene biraz daha bağlı kıldı. Biraz da hüzünlendim şimdi. Tüm bu geçmişin yok

histories. All civilizations essentially follow a similar line of progress, after some time the structures that were initially formed as organisms turn into electrical structures and create an illusion of the self, just like the nervous system does. Follows the destruction of the self and the start of a meaningless era. The life cycles elongate with the instinctive reactions of the self and at the end, reach unbearable periods. The idea of paradise, which I know from the ancient times, becomes almost real but then starts the boredom. The forms become hysterical about how to spend this great spare time. Things like developing hundreds of new skills, improving mechanisms of pleasure through genetic retouches, going on very long trips are still fun. You may spend 40-50 years touring a whole galaxy. Speaking of galaxies, Andromeda, the first galaxy we have frequently visited, got closer to the Milky Way; they are almost touching each other on the edges. Not long, in fifty or sixty thousand years from today, either it will enter our galaxy or the other way around. Anyway, it's basically the same thing. This is the point that the force of gravitational attraction of masses has taken us. This law, one of the most ancient ones, is still relevant today. For hundreds of thousands of years, this law has been used as a form of travel. The opportunity to travel to the far ends of the universe via this law has brought so many advantages. Currently, they are talking of some new techniques but neither I have seen them with my own eyes nor do I understand them. They are talking about moving to new universes. Whatever it is we will be doing there, I have no idea. There are billions of different universe that we know of. We were thinking of our big bang as the beginning. When it was clear that everything started with a bang that is bigger than the sum of all big bangs, we became even more confused. Some tribes researching these new universes have a curiosity towards new locations rather than being confused, but no one is interested in anything that is beyond that. Everything is so very boring... Like a box in a box, as we live in an endless outward space there is also an infinity in the opposite direction, towards the smallest unit. This is the reason why it was difficult for us to accept the fact that our existence is a unit on a scheme that is infinite on both sides. I'm talking about a ruler that is endless towards the micro and macro. Whatever, I really have to concentrate; I can sense that it is my time to leave. Maybe I should just start going; on the road there will be a lot of time to ponder. I will have the opportunity to get deeper into my history studies for a couple of years and to reminisce about my personal history, go through the records about me one more time.

I was born at a laboratory; like many of my species, my education was nothing more than a few electrical currents. For me, the difficult thing was to select what I will spend my time with for long centuries. History, I believe, is my favorite subject. I designed vehicles for some time. Several mining ships, personal ships, large-scale cruise ships; and I'm still designing various arms for the conflict regions, clandestinely. I'm doing this mostly for the fun of it. In the first century of my life, when I was ambitious, I had the idea of designing something impressive, but this desire, along with other things, flew away. Today, as I said, I'm interested in the stories of ancient times. Their harmonies. I'm especially interested in a medium called film. It is amusing to watch this genre that was created in the twentieth century right after the first Common Era, especially the ones that were not rated. It is interesting to watch the neglected footage. The cities there, their primitive states, the geography of the second continental break-up, the way they handled what is called sadness and love, their music... Lost in a world of image, I have spent my decades cruising these forms. I discovered many names, cities, faces; it was a time when they were using electricity as an energy resource. Unbelievable! I doubt the concept of progress. There is something in this geography and the cities that got destroyed in the following years that make me feel good. I cannot define what it is but it just gives me a strange feeling. I even designed a ship inspired by those times. I named the ship Atılgan, again inspired by the TV series I've watched from the same era. I was also considering the name Galactica but later thought Atılgan would be a better option. So many details from those times fill up my mind. It is quite an outdated thing to do, to name your ship, your boat, but I still did it. I will share the data that I'm planning to take with me, on my ship, with those who are interested. There is also a lodge where I can dwell during my journey. I installed it on the façade of the ship, although it stands a bit crooked. This era that I

olacak olması beni hafiften bozuyor ama dedim ya tek tesellim yanımda götüreceğim datalarım.

Bu küçücük kutunun içinde tüm bir geçmiş vardı. Her şey ama her şey mevcuttu, ciklet boyutunda bir alan, gelmiş geçmiş herkesin kaydı, ulaşılabilmiş kişisel bilgileri – fotoğrafları, eylemleri, anıları – yok olmuş tüm şehirleri, şehrin ürettiği her şeyi, tüm sanat eserlerini, tüm mimari çizimleri, tüm formülleri, tüm olayları önemli olsun olmasın barındırıyordu. Buna diğer yaşamış, yok olmuş milyarlarca yaşam formu da dahildi: Bitkiler, her türden hayvan. Bu kutunun içinde korkunç, neredeyse sınırsız hacimde öğe vardı. Şu kadar trilyon insan, canlı, bitki, bina, formül birbirinin peşi sıra bir var olmuştu, bir yok olmuştu, bu ciklet paketi boyutuna sığmıştı.

Gemimi uçarken görmeniz gerek. Retro tarzda inşa ettiğim bu gemi kentte bir hayli konuşuluyor. Yolculuk fikrine kendimi alıştırabilmiş değilim. Yakınlarda ziyaret etmem gereken birkaç küçük gezegen var. Daha tamamlanmamış birkaç küçük işim var onları da hallettiğimde sanırım yola düşeceğim. Özelikle bu ziyaretlerin bir tanesi benim için çok önemli. Sırası gelince size bahsedeceğim. Bu arada siz kimsiniz bilmiyorum ama bu hitap alışkanlığını yine erken yüzyıllardan okuduğum metinlerden edindim. Yazarken komik geliyor ama sevdim de...

have studied made me more connected to this planet. I'm feeling a little blue right now. I break down when thinking of the destruction of this past, and my only consolation lies in these data.

In this teeny-tiny box is the whole history. Everything is available in the size of a chewing gum, the recordsof everyone who have ever lived, their personal information obtained – photographs, actions, memories – each and every city that was destroyed, anything produced in these cities, all of the art works, all of the architectural sketches, all of the formula, each event that was important or not. This included billions of other life forms that ever lived and got extinct: Plants, all kinds of animals. In this little box, there are horrendous, limitless volumes of materials. Trillions of people, living beings, plants, structures, formulas existed one after another, disappeared one after another and fit into this size of a chewing gum.

You have to see my ship flying. Everyone in the city is talking about this ship that I've built in a retro style. I'm not completely at ease with the idea of traveling. There several small planets nearby that I need to visit. I still have some errands to run; I think I will start my journey once they are done. One of these visits is of particular importance to me. I will tell you about this later. By the way, I have no idea who you are but I this habit of addressing from the texts that belong to the early centuries. I feel funny writing to you but in a way, I like it too...

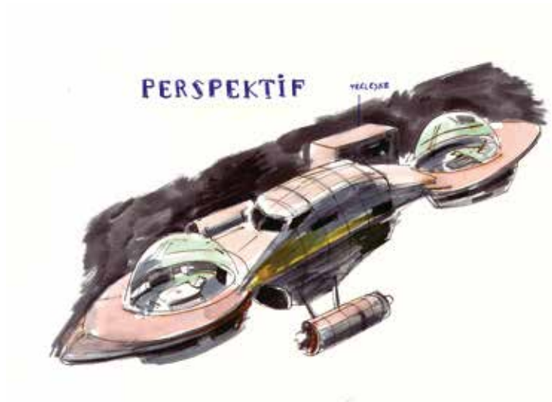

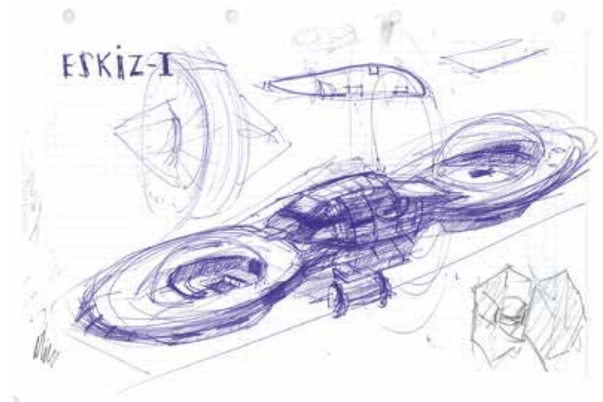

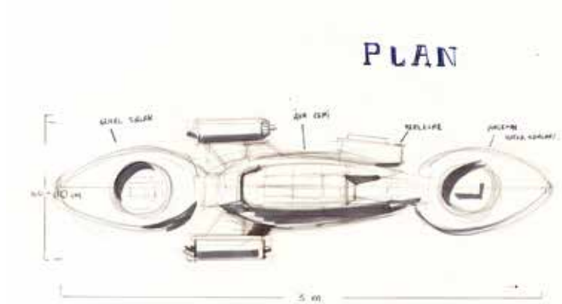

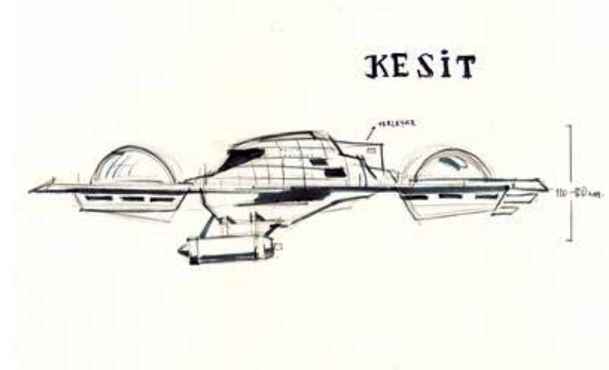

Atılgan (2017), eskizler / sketches

CAS
SENTETIK

Atılgan, 2017
Teneke, pleksiglas / Tin, plexiglass
120 x 300 x 105 cm
Banu&Hakan Çarmıklı Koleksiyonu / Banu&Hakan Çarmıklı Collection

Ağustos / August, 2020
Ahşap heykel / Wood sculpture
29,8 x 16 x 81 cm

Kalypso, 2020
Beton, neon, demir, ahşap
Concrete, neon, iron, wood
Kalypso; 79 x 79 x 85 cm, Feza; 33 x 6,5 x 13,5 cm

Aura Boat. 2020
Yerleştirme / Installation:**Teneke, metal, ahşap** / Tin, metal, wood
Sürat motoru / Speed boat: 250 x 90 x 69 cm
2 adet merdiven / 2 pieces stairs: 80 x 30 x 13 cm (her biri/each)
4 adet palmiye yaprağı /4 pieces palm leaves:
Değişken boyutlarda/Dimensions variable

Ağustos / August, 2020
Yerleştirme / Installation: Ahşap ve seramik / Wood and ceramic
Kadın / Woman: 75 x 20 x 29.5 cm
Martı / Seagull: 51 x 27 x 9 cm
Seramik heykeller / Ceramic sculptures:
7.5 x 20 x 9 cm (her biri/each)

Haygaz. 2020
Kağıt üzerine füzen
Charcoal on paper
150 x 260 cm

Durak 1 / Bus stop 1. 2020
Teneke / Tin
106,5 x 30,5 x 20 cm

Durak 2 / Bus stop 2. 2020
Teneke / Tin
45 x 18 x 25,5 cm

Ada / Island, 2020
Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
40 x 60 cm

Pas / Rust, 2020
Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
44.5 x 54.5 cm

Feza / Celeste, 2020
Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
25 x 35 cm

Zafer Anıtı / Victory Monument. 2019
Plexiglass, lamba, teneke
Plexiglass, light, tin
211 x 117 x 63 cm

Suriye Yıldızı (Bir limana gidiyorum) / Star of Syria (I'm arriving at a port), 2019
Bavul, teneke, ışıklı kutu / Suitcase, tin, light box
60 x 17 x 52 cm

Adana 1909 (Baret & Lulu), 2019
Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
Triptik/Triptych: 80 x 60, 60 x 80, 80 x 60 cm

Gökyüzü Yolu / Sky Road, 2019
Kağıt üzerine füzen
Charcoal on paper
70 x 100 cm

Meteliksiz Aşıklar / Penniless Lovers, 2019
Kağıt üzerine füzen
Charcoal on paper
65 x 56 cm

Bonnie & Clyde, 2019
Kağıt üzerine füzen
Charcoal on paper
50 x 70 cm

Bonnie & Clyde, 2019
Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
150 x 210 cm

Bonnie & Clyde, 2019
Kağıt üzerine yağlıboya
Oil on paper
70 x 100 cm

Bonnie & Clyde, 2019
Kağıt üzerine yağlıboya
Oil on paper
70 x 100 cm

İsimsiz / Untitled. 2019
Kağıt üzerine pastel
Oil pastel on paper
70 x 50 cm (her biri/each)

ANTONIO COSENTINO

d. 1970, İstanbul, Türkiye
İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.

EĞİTİM

1994 Lisans, Resim Bölümü, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, İstanbul, Türkiye

KİŞİSEL SERGİLER VE SUNUMLAR

2019 Ellerin Havada, Keşke Hep Öyle Kalsa, OfisKafe, Ayvalık, Türkiye
Toz, Odunpazarı Belediyesi Çağdaş Sanatlar Galerisi, Eskişehir, Türkiye
2018 Summer was a Beautiful Day, Zilberman Gallery, Berlin, Almanya
Stelyanos Hrisopulos Gemisi, Riverrun, İstanbul, Türkiye
UNTITLED Art Miami Beach, Miami, ABD
2016 cigara viski kolileri denizlerde, ferâre sevgilim, Zilberman Gallery, İstanbul, Türkiye
2015 anne ben beton dökmeye gidiyorum, Memed Erdener ile birlikte, Studio-X İstanbul, İstanbul, Türkiye
Marmara'dan Kaçış, Salt Ulus, Ankara, Türkiye
Resim Sergisi, Nurol Sanat Galerisi, Ankara, Türkiye
2014 Marmara'dan Kaçış, Bergsen&Bergsen Galeri, İstanbul, Türkiye
2013 Teneke Şehir, Karaköy Külah, İstanbul, Türkiye
2011 Zaman Tüneli, Galerie Kullukcu-Gregorian, Münih, Almanya
2008 Resimli Tarih ve Eşyalar, Pi Artworks, İstanbul, Türkiye
2007 Çimentofayansavize, Evin Sanat Galerisi, İstanbul, Türkiye
2005 Şişli-Yeşilköy, Evin Sanat Galerisi, İstanbul, Türkiye
2003 Beton Denizi, Evin Sanat Galerisi, İstanbul, Türkiye
2002 Luna Park, İş Bankası Parmakkapı Sanat Galerisi, İstanbul, Türkiye

SEÇİLMİŞ KARMA SERGİLER

2019 Birinci Evlilik, Riverrun, İstanbul, Türkiye
2018 Yeryüzünde Bir Sürgün, küratör: Çelenk Bafra, Zilberman Gallery, İstanbul, Türkiye
Merey Koleksiyonu, Tophane-i Amire Kültür Sanat Merkezi, İstanbul, Türkiye
Huzursuz Anıtlar, küratörler: Bettina Klein ve Naz Cuguoğlu, Zilberman Gallery, İstanbul, Türkiye
KAĞIT, Pilevneli Project Mecidiyeköy, İstanbul, Türkiye
Generating New Narratives, Mahalla Festival 2018, Malta
Mektep Meydan Galatasaray, küratör: Çelenk Bafra, Pera Müzesi, İstanbul, Türkiye
Büyükçayır 2018 Sergileri, Öktem&Aykut, İstanbul, Türkiye
Küçük Tatlı Yalanlar, küratör: Marcus Graf, Plato Sanat, İstanbul, Türkiye
İlk Raunt, Galata Rum Okulu, İstanbul, Türkiye
HOME IS WHERE THE (HE)ART IS, küratör: Yann Perreau, Galerie Paris-Beijing, Paris, Fransa
2017 Kiralık, Satılık, küratörler: Protocinema ve İbrahim Cansızoğlu, İstanbul, Türkiye
Liman, İstanbul Modern, İstanbul, Türkiye
2016 Burası Neresi?, Kare Sanat Galerisi, İstanbul, Türkiye
Mastürbasyon, Mixer, İstanbul, Türkiye
Arbeitswelt und Industrialisierung Anatoliens aus der Sicht junger Künstler, Selb, Almanya
Tasarım Bakkalı Mart Sergileri, İstanbul, Türkiye
2015 İstanbul, Passion, Joy, Fury, küratör: Hou Hanru, 21. Yüzyıl Sanatları Ulusal Müzesi MAXXI, Roma, İtalya
2. Kiev Bienali: The School of Kiev, Kiev, Ukrayna
Las Meninas Yorumları, Karşı Sanat, İstanbul Türkiye
Her Tercih Diğer İhtimaller İçin Bir Dışlamadır, Salt Beyoğlu, İstanbul, Türkiye
3. Mardin Bienali: Mitolojiler, Mardin, Türkiye
2013 Gidebileceğimiz Bir Yer Biliyorum, Bergsen&Bergsen Galeri, İstanbul, Türkiye
Siyah, Beyaz ve Çok Renkli, Akbank Sanat, İstanbul, Türkiye
Unrest of Form, Wiener Festwochen, Viyana, Avusturya
Sanat 14, ODTÜ, Ankara, Türkiye
Signs Taken In Wonder, MAC Art, Viyana, Avusturya
2012 Temel-siz, Mars İstanbul, İstanbul, Türkiye
Zaman Aşımı, Karşı Sanat, İstanbul, Türkiye
2011 Turbo Works, Galerie Kullukcu-Gregorian, Münih, Almanya

Sıfır Noktası I, .artSümer, İstanbul, Türkiye
Spare Time, Great Work, Platform 3, Münih, Almanya
İstanbullaşmak, Salt Beyoğlu, İstanbul, Türkiye
Ateşin Düştüğü Yer, DEPO, İstanbul, Türkiye
Görünmezlik Taktikleri, Hafriyat grup sergisi, Tanas, Berlin, Almanya
Görünmezlik Taktikleri, Hafriyat grup sergisi, Thyssen-Bornemisza Çağdaş Sanat Müzesi, Viyana, Avusturya
Görünmezlik Taktikleri, Hafriyat grup sergisi, ARTER, İstanbul, Türkiye
Yumuşak Şehir, Alan İstanbul, İstanbul, Türkiye
2010 İkinci Sergi, Hafriyat grup sergisi, ARTER, İstanbul, Türkiye
Floating Volumes, 5533 İstanbul, Türkiye
Floating Volumes, Frise, Hamburg, Almanya
Yemek, Karşı Sanat, İstanbul, Türkiye
2009 St-art 14. Avrupa Çağdaş Sanat Fuarı, Strasburg, Fransa
Space, Hafriyat Karaköy, İstanbul, Türkiye
Yeni Yapıtlar Yeni Ufuklar, İstanbul Modern, İstanbul, Türkiye
2008 Made in Turkey, Weißfrauenkirche, Frankfurt-Hamburg, Almanya
Becoming İstanbul, Deutsches Architektmuseum, Frankfurt, Almanya
Modern ve Ötesi, Santralistanbul, İstanbul, Türkiye
2007 10. İstanbul Bienali: Your Eyes Are Bigger Than Your Belly, Hafriyat Karaköy, İstanbul, Türkiye
1 Mayıs, Hafriyat Karaköy, İstanbul, Türkiye
6. Kore-Türkiye Çağdaş Sanat Değişim Sergisi, Pi Artworks, İstanbul, Türkiye
2006 Keeping Young, 78's Enterprise of Union Foundation, DEPO, İstanbul, Türkiye
All About Lies, Apartment Project, İstanbul, Türkiye
Lokal Cennet, Çağdaş Nakliyat, Diyarbakır Sanat Merkezi-Keçi Burcu, Diyarbakır, Türkiye
NATÜR-MORT, Galerist, İstanbul, Türkiye
2005 Sınır Deneyimleri, Akbank Sanat, İstanbul, Türkiye
Serbest Giriş, Kasa Galeri, İstanbul, Türkiye
Uluslararası İslam Dünyası Çağdaş Resim Bienali, Saba Kültür ve Sanat Mekrezi, Tahran, İran
9. İstanbul Bienali: Proje: İmalat Hatası, Hafriyat grup sergisi, Antrepo 5, İstanbul, Türkiye
Günümüz Türk Sanatında Genç Açılım, Pera Müzesi, İstanbul, Türkiye
2004 Vice – Versa, Bethanien Kültür Merkezi, Berlin, Almanya
Falsche Welt, Hafriyat grup sergisi, Rathaus Galeri, Münih, Almanya
2002 Aileye Mahsustur, Karşı Sanat, İstanbul, Türkiye
12. İstanbul Sanat Fuarı: Eczacıbaşı 60. Yıl Sergisi, Tüyap Sanat ve Kongre Merkezi, İstanbul, Türkiye
2001 Savaşa Karşı Sanat, Karşı Sanat, İstanbul, Türkiye
Modern Türk, Topkapı Sarayı, İstanbul, Türkiye
Yurttan Sesler, Karşı Sanat, İstanbul, Türkiye
2000 Hain Geceler, Hafriyat grup sergisi, İstanbul, Türkiye
ÖzHafriyat grup sergisi, Aanadolu Üniversitesi Sergi Salonu, Eskişehir, Türkiye
Hafriyat grup sergisi, Göreme El Sanatları Galerisi, Nevşehir, Türkiye
Sanart IV. Uluslararası Sanat Sempozyumu ve Sanat Merkezi "Sanat ve Bilim", Hafriyat grup sergisi, ODTÜ Kongre Merkezi, Ankara, Türkiye
1999 Süper Hafriyat, Hafriyat grup sergisi, Elhamra Sanat Galerisi, İstanbul, Türkiye
Yerli Malı, Elhamra Sanat Galerisi, İstanbul, Türkiye
1998 Manzara, Borusan Sanat, İstanbul, Türkiye
Kazlıçeşme, Derimod Kültür Merkezi, İstanbul, Türkiye
Türk Resminde Desen, Passion Sanat Galerisi, İstanbul, Türkiye
1997 Hafriyat III Grup Sergisi, Atatürk Kültür Merkezi, İstanbul, Türkiye
Yeşilçam'a Bir Bakış, Reform Sanat Galerisi, İstanbul, Türkiye
1996 Hafriyat II Grup Sergisi, Passion Sanat Galerisi, İstanbul, Türkiye
Hafriyat I Grup Sergisi, Kare Sanat Galerisi, İstanbul, Türkiye
Ayşe ve Ercüment Kalmık Vakfı Müzesi Resim Yarışması, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, İstanbul, Türkiye

ANTONIO COSENTINO

b. 1970, Istanbul
Lives and works in Istanbul

EDUCATION

1994 BA, Painting, Mimar Sinan Fine Arts University, Istanbul, Turkey

SOLO EXHIBITIONS AND PRESENTATIONS

2019 Your Hands in the Air, Wish They Always Stayed There, OfisKafe, Ayvalık, Turkey
Dust, Odunpazarı Municipality Contemporary Art Gallery, Eskişehir, Turkey
2018 Summer was a Beautiful Day, Zilberman Gallery, Berlin, Germany
The Stelyanos Hrisopulos, Riverrun, Istanbul, Turkey
UNTITLED Art Miami Beach, Miami, USA
2016 boxes of cigarettes and whisky all over the sea, feråre, my love, Zilberman Gallery, Istanbul, Turkey
2015 Mom I'm going out to pour some concrete, with Memed Erdener, Studio-X Istanbul, Istanbul, Turkey
Escape from Marmara, Salt Ulus, Ankara, Turkey
Painting Exhibition, Nurol Art Gallery, Ankara, Turkey
2014 Escape from Marmara, Bergsen&Bergsen Gallery, Istanbul, Turkey
2013 Tin City, Karaköy Külah, Istanbul, Turkey
2011 Time Tunnel, Galerie Kullukcu-Gregorian, Munich, Germany
2008 Picture Book of History and Stuff, Pi Artworks, Istanbul, Turkey
2007 Cementfaiencechandelier, Evin Art Gallery, Istanbul, Turkey
2005 Şişli-Yeşilköy, Evin Art Gallery, Istanbul, Turkey
2003 Concrete Sea, Evin Art Gallery, Istanbul, Turkey
2002 Fun Fair, İş Bank Parmakkapı Art Gallery, Istanbul, Turkey

GROUP EXHIBITIONS

2019 First Marriage, Riverrun, Istanbul, Turkey
2018 An Exile on Earth, curator: Çelenk Bafra, Zilberman Gallery, Istanbul, Turkey
Merey Collection, Tophane-i Amire Culture and Art Center, Istanbul, Turkey
Restless Monuments, curators: Bettina Klein and Naz Cuguoğlu, Zilberman Gallery, Istanbul, Turkey
PAPER, Pilevneli Project Mecidiyeköy, Istanbul, Turkey
Generating New Narratives, Mahalla Festival 2018, Malta
School Square Galatasaray, curator: Çelenk Bafra, Pera Museum, Istanbul, Turkey
Large Meadow 2018 Exhibitions, Öktem&Aykut, Istanbul, Turkey
Sweet Little Lies, curator: Marcus Graf, Plato Sanat, Istanbul, Turkey
İlk Raunt, Galata Greek Primary School, Istanbul, Turkey
HOME IS WHERE THE (HE)ART IS, curator: Yann Perreau, Galerie Paris-Beijing, Paris, France
2017 For Rent, For Sale, curators: Protocinema and İbrahim Cansızoğlu, Istanbul, Turkey
Harbor, Istanbul Modern Museum, Istanbul, Turkey
2016 What Is This Place?, Kare Art Gallery, Istanbul, Turkey
Masturbation, Mixer, Istanbul, Turkey
Arbeitswelt und Industrialisierung Anatoliens aus der Sicht junger Künstler
(Work environments and industrialization in Anatolia from the perspective of young artists), Selb, Germany
Tasarım Bakkalı March Exhibitions, Istanbul, Turkey
Istanbul, Passion, Joy, Fury, curator: Hou Hanru, The National Museum of XXI
Century Arts MAXXI, Roma, Italy
2015 2nd Kiev Biennial, The School of Kiev, Kiev, Ukraine
Interpretation of Las Meninas, Karşı Sanat, Istanbul, Turkey
Every Inclusion Is an Exclusion of Other Possibilities, Salt Beyoğlu, Istanbul, Turkey
3th Mardin Biennial: Mythologies, Mardin, Turkey
2013 I Know a Place Where We Can Go, Bergsen&Bergsen Gallery, Istanbul, Turkey
Black, White and Multicolour, Akbank Sanat, Istanbul, Turkey
Unrest of Form, Wiener Festwochen, Vienna, Austria
Sanat 14, METU, Ankara, Turkey
Signs Taken In Wonder, MAC Art, Vienna, Austria
2012 The Un-founded, Mars Istanbul, Istanbul, Turkey
Time Out, Karşı Sanat, Istanbul, Turkey
2011 Turbo Works, Galerie Kullukcu-Gregorian, Munich, Germany
Point Zero I, .artSümer, Istanbul, Turkey
Spare Time, Great Work, Platform 3, Munich, Germany
Becoming Istanbul, Salt Beyoğlu, Istanbul, Turkey
Where Fire Has Struck, DEPO, Istanbul, Turkey
Tactics of Invisibility, Hafriyat group exhibition, Thyssen-Bornemisza
Contemporary Art Museum, Vienna, Austria
Tactics of Invisibility, Hafriyat group exhibition, Tanas, Berlin, Germany
Tactics of Invisibility, Hafriyat group exhibition, ARTER, Istanbul, Turkey
Soft City, Alan Istanbul, Istanbul, Turkey
2010 Second Exhibition, Hafriyat group exhibition, ARTER, Istanbul, Turkey
Floating Volumes, 5533 Istanbul, Turkey
Floating Volumes, Frise, Hamburg, Germany
Dinner, Karşı Sanat, Istanbul, Turkey
2009 St-art 14th European Contemporary Art Fair, Strasbourg, France
Space, Hafriyat Karaköy, Istanbul, Turkey
New Works New Horizons, Istanbul Modern, Istanbul, Turkey
2008 Made in Turkey, Weißfrauenkirche, Frankfurt-Hamburg, Germany
Becoming Istanbul, Deutsches Architektmuseum, Frankfurt, Germany
Modern and Beyond, Santralistanbul, Istanbul, Turkey
2007 10th International Istanbul Biennial: Your Eyes Are Bigger Than Your Belly,
Hafriyat Karaköy, Istanbul, Turkey
1 May, Hafriyat Karaköy, Istanbul, Turkey
6th Korean-Turkey Contemporary Art Alternation Exhibition, Pi Artworks, Istanbul, Turkey
2006 Keeping Young, 78's Enterprise of Union Foundation, DEPO, Istanbul, Turkey
All About Lies, Apartment Project, Istanbul, Turkey
Local Heaven, Contemporary Transportation, Diyarbakır Art Center-Keçi Burcu, Diyarbakır, Turkey
NATUR-MORT, Galerist, Istanbul, Turkey
2005 On the Frontiers of Experiences, Akbank Sanat, Istanbul, Turkey
Free Pass, Kasa Galeri, Istanbul, Turkey
International Contemporary Painting Biennial of Islamic World, Saba
Culture and Arts 2005 Center, Teheran, Iran
9th International Istanbul Biennial: Project: Production Fault, Hafriyat group exhibition, Antrepo 5, Istanbul, Turkey
The Young Expansion in Contemporary Art, Pera Museum, Istanbul, Turkey
2004 Vice – Versa, Bethanien Culture Center, Berlin, Germany
False World, Hafriyat group exhibition, Rathaus Galeri, Munich, Germany
2002 Everything About Family, Karşı Sanat, Istanbul, Turkey
12th Istanbul Art Fair: Eczacıbaşı 60th Year Exhibition, TÜYAP Arts and Congress Center, Istanbul, Turkey
2001 Art Against War, Karşı Sanat, Istanbul, Turkey
Modern Turkish, Topkapı Palace, Istanbul, Turkey
Voices from Homeland, Karşı Sanat, Istanbul, Turkey
2000 Treacheraous Nights, Hafriyat group exhibition, Istanbul, Turkey
ÖzHafriyat group exhibition, Anadolu University Art Gallery, Eskişehir, Turkey
Hafriyat group exhibition, Göreme Art and Crafts Gallery, Nevşehir, Turkey
Sanart IV. International Art Symposium and Art Facilities: Art and Science,
Hafriyat group exhibition, METU Congress Center, Ankara, Turkey
1999 Super Hafriyat, Hafriyat group exhibition, Elhamra Art Gallery, Istanbul, Turkey
Local Goods, Elhamra Art Gallery, Istanbul, Turkey
1998 Landscape, Borusan Sanat, Istanbul, Turkey
Kazlıçeşme, Derimod Culture Center, Istanbul, Turkey
Drawing in the Turkish Paint, Passion Art Gallery, Istanbul, Turkey
1997 Hafriyat III Group Exhibition, Atatürk Culture Center, Istanbul, Turkey
A Look at Yeşilçam, Reform Art Gallery, Istanbul, Turkey
1996 Hafriyat II Group Exhibition, Passion Art Gallery, Istanbul, Turkey
Hafriyat I Group Exhibition, Kare Art Gallery, Istanbul, Turkey
Ayşe ve Ercüment Kalmık Foundation Painting Competition Exhibition,
Mimar Sinan Fine Arts University, Istanbul, Turkey

Velázquez'den Sonra / After Velázquez , 2018
Tuval üzerine yağlıboya / Oil on canvas
250 x 200 cm

ZILBERMAN
ISTANBUL | BERLIN

zilbermangallery.art